

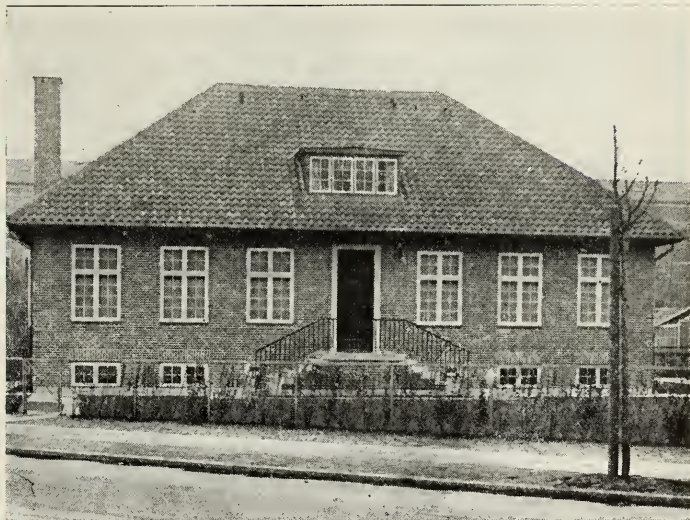
Skandinaviens Stjerne

NR. 8

AUGUST 1956

105. ÅRGANG

*Missionshjemmet, København.
Opført 1931.*

SKANDINAVIENS STJERNE

ORGAN FOR

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE

Nr. 8

AUGUST 1956

105. årg.

SKANDINAVIENS STJERNE udkommer den 1. i hver måned og abonnementsprisen (incl. porto) er kr. 8.50 i Danmark og \$ 2.00 i U. S. A. Betaling kan ske gennem postgiro 333.38 til

CHURCH OF JESUS CHRIST OF LATTER-DAY SAINTS, Priorvej 12, København F.

Holger P. Petersen
missionspræsident,
ansvarshavende red.

Mary Kaiser,
redaktør

INDHOLDSFORTEGNELSE:

Fra missionens præsidentskab	271
Apostel Bennions tale i København søndag den 24. juni 1956...	272
Apostel Bennion i Danmark	279
Nadveren og syndsforladelse	282
Dansk redaktør besøger Salt Lake City	284
G.U.F.-stævnet i Aalborg	286
Brev fra Færøerne	290
En beretning om turen til Schweiz	294
Specielt for klasselederne	300
Fra missionsmarken	302

Fra missionens præsidentskab.

Herren siger i Lære og Pagter 58:26: »Thi se, det er ikke passende, at jeg giver befaling i alle ting; thi den, som skal tvinges til alt, er en lad og ikke en klog tjener, hvorfor han ingen belønning får,« og 58:29—33: »Men den, der ikke gør noget, før end det bliver ham befalet og desuden modtager befalingen med tvivlende hjerte, og er sen til at udføre den, er under fordømmelse. Hvem er jeg, som skabte mennesket, siger Herren, at jeg skulle holde den, der ikke adlyder mine befalinger, uskyldig? Hvem er jeg, siger Herren, som har lovet og ikke holdt det? Jeg befaler, og menneskene adlyder ikke, jeg tilbagekalder, og de modtager ikke velsignelsen. Men da siger de i deres hjerte: Dette er ikke Herrens værk, thi hans forjættelser er ikke blevet opfyldt. Men ve sådanne, thi deres løn venter dem nedefra og ikke ovenfra.«

Da Apostel Adam S. Bennion talte til præstedømmet i København, fortalte han om Præsident David O. McKays rejse verden rundt i et helt år, mere end 70,000 kilometer, og lidt om alt det arbejde, Præsident McKay udfører. Han nævnte, at mange gange var Præsidentens bil ved kontoret kl. 7 om morgenen, og den var endnu ved kontoret kl. 19. Han fortalte om de mangfoldige pligter, der påhviler Præsidenten, og så fortalte han os, at en aften kom han ind på Præsident McKays kontor og sagde til Præsidenten: »Hvordan kan du holde til at udføre alt det, du gør?«

Præsident David O. McKay svarede: »Jeg kan vise dig hvordan.« Og så slog han op i Lære og Pagter 84:33: »Thi de, der er trofaste og får disse to præstedømmer, hvorom jeg har talt, og som *ærer deres kaldelse*, bliver helliggjort ved Ånden til deres legemers fornyelse.« Og så sagde han: »Det er derfor, jeg kan gøre det.«

Det er en vejviser for enhver af os. Jeg håber, at vi kan følge det eksempel, som vore ledere viser os.

Holger P. Petersen, Missionspræsident.

Apostel Bennions tale

i København søndag den 24. juni 1956

Mine kære søskende og venner! Dette har været en vidunderlig dag. Som søster Bennion har sagt, slutter den en af de bedste uger i vort liv. I hilste os sidste mandag, og hvert eneste sted, hvor vi har været, har folk været så venlige imod os. Jeg tager et par sætninger med mig hjem til Amerika, bl. a. »Klump i halsen«. Jeg kan meget bedre lide det danske ord klump end det engelske »lump«. — Dagen begyndte, da vi ankom til Københavns lufthavn, det var vidunderligt at se denne dag derude i den smukke lufthavn. Jeg har haft det privilegium at være til søndagsskole, hvor jeg var sammen med en stor gruppe unge mennesker, og hele eftermiddagen har vi været sammen med missionærerne. Jeg har været til mange moder i mit liv, men jeg har aldrig nogensinde været til et møde med en bedre ånd, end der var til dette møde i dag. Jeg ønsker, at I alle kunne have været der, I ville da kende den magt, Guds Ånd, som bor i himlen. Det var et rigt vidnesbyrd. Derefter havde vi et møde med jeres funktionærer, og jeg var meget glad for at være hos dem, og nu i aften har I fyldt denne kirkesal. Det vil være mit sidste møde i Danmark; jeg bringer hilsener fra Præsident David O. Mc. Kay, og i dette sidste møde giver jeg jer hans velsignelser.

Lige siden vi ankom til Europa for 10 uger siden, har vi været sammen med vidunderlige grupper ligesom denne, og lige meget hvor vi har været, er der blevet stillet os de samme spørgsmål: »Hvad er det jeres kirke står for?« — »Hvorfor sender I missionærer ud i verden?« og »Hvad kan jeres kirke give verden?« Alle disse spørgsmål har inspireret mig til i aften at tale om: »Hvad har Mormonkirken at give til verden?« Det er et ganske almindeligt spørgsmål, men jeg siger jer, det er lige så vigtigt som et menneskes evige liv. Men over hele verden hersker der den mening: »Vi kan klare os uden religion« eller »Alle religioner er næsten det samme, de leder alle samme sted hen«. Men lad os tage en mand, som siger: »Det betyder intet, hvilken religion jeg tilhører«. Lad os holde os til denne almindelige logik og sige: »Jeg ønsker en kone, men jeg bekymrer mig ikke om, hvem hun er, de er alle de samme, de er alle kvinder, en hvilken som helst er god nok for mig«. Jeg ville gerne møde den mand, som siger dette. Jeg kender tusinder af mænd, som siger til mig: »Du skulle se min kone, hun er vidunderlig, hun er den konneste i hele verden, fordi jeg har valgt hende.« Han bør føle det på denne måde, vi ville ikke kunne lide ham, hvis han ikke gjorde det. Der er nogle som siger, at vi kun gør tre store valg her i livet. Vi er født ind i verden, vi er ikke bare kommet her, vi har ikke ret meget at sige angående vore forfædre. Der er nogle som siger, at hvis en mand vil have succes, må han være omhyggelig med, hvilke bedsteforældre, han vælger sig.

Kan I forstå det på dansk? Tre eller fire sætninger vil jeg tage med mig hjem. »Kan De forstå mig«, »Klump i halsen«, »punkt 1, punkt 2, punkt 3, punkt 4«!

Jeg ønsker at give jer fire punkter i aften. Der er ikke tid til at udlægge den tanke, men det store valg, der er overladt mændene at tage er valget af en livsledsager. Manden tror i sin stolthed, at det er ham, der vælger, men jeg er gammel nok til at vide, hvem det er, der vælger! Stærke mænd går og tænker »hvem, hvor og hvordan«, og et par øjne blinker til ham, og han synker. Vi vælger vor egen karriere, vi vælger det arbejde, hvorigennem vi kan have vort levebrød. Jeg er kommet her i aften, fordi jeg tror, at en mand har det privilegium selv at vælge den kirke, han ønsker at tilhøre og selv vælge den himmel, han ønsker at komme i. Vi kan ikke betragte alle kirker i aften, lige meget hvor gerne jeg end ville. Men jeg ønsker at sige til jer i aften, der er vidunderlige folk i alle kirker, de er alle Guds born, de er alle vore brodre, og vi ønsker, at det må gå dem godt. Men i aften ønsker jeg, at vi skal betragte denne nye gengivne kirke. Der er mange, der spørger mig: »Er din kirke kristen?« Dette spørgsmål kan kun stilles af dem, som slet ikke kender vor kirke. Jeg siger ydmygt, uden at støde nogen og uden nogen fornægtelse af alle de kirker, som jeg kender, at Mormonkirken er den mest kristne kirke, og jeg ønsker at fortælle jer, hvorfor jeg tror dette. I sammenligning med det monster som jeg har brugt hele ugen vil jeg give jer fire punkter. Punkt 1: (jeg kan så godt lide det, at jeg vil gøre det til monsteret i aften, det gør det simpelt). Når jeg kommer til punkt 2, så ved I, at jeg er halv færdig, og når jeg kommer til punkt 3 har I håb for så er der kun et tilbage!

Punkt 1. Hvad giver Mormonkirken til verden? Den giver et nyt vidnesbyrd om Jesus Kristus. Jeg har haft en dejlig oplevelse de sidste par uger. Hele mit liv har jeg ønsket at komme til Jerusalem. Jeg ønskede at gå på de steder, der er hellige, og jeg har haft det privilegium at tilbringe 4 dage i Jerusalem, og jeg ville ønske, at jeg havde haft flere. Vi kørte ned til Betlehem. Det er vidunderligt at stå der, hvor det største menneske, der er født til verden, har boet. Der var ingen plads i herberget, så hans forældre måtte bo i en stald. Ingen ved nøjagtig hvordan stalden var, måske har det kun været en grav, men i hvert fald var det ringe. I mødre vil sikkert have kunnet forstå dette. Kristus var født langt hjemme fra, ikke på et hospital, bare langt hjemme fra. Det var problem nok, hvis han havde haft et godt hjem, men der var ikke plads i herberget for ham. Man har afmærket det sted, hvor Jesus blev født, og på den anden side stalden står krybben. Jeg henviste i morges til, hvad der skete i Jerusalem, intet er som det engang har været, dengang pøbelhoben ville have Jesu liv, den samme pøbelhob, som også sagde: »Hans blod bliver på vore hoveder og på vore børns hoveder«. I kan ikke gå igennem Jerusalems gader uden at forstå, at dette er gået i opfyldelse. Da jeg gik over markedspladsen, undrede jeg mig over, hvordan Jesus

kunne komme tilbage igen til dette sted. Vi var også i Nasaret og i Galilæa, og det var vidunderligt at gå, hvor han har gået.

En anden ting, som også har gjort stort indtryk på mig, er at se de smukke kirker over hele Europa, som er blevet bygget i hans navn. Jeg er bevæget ved den tanke, at næsten i alle byerne er korset symbolet på Jesus. Jeg ønsker ikke at kritisere på nogen måde, jeg er taknemmelig for, hvad han gjorde for os, da han hang på korset. I spørger, hvad Mormonkirken giver til verden i dag. Den giver jer ikke et kors, den bringer jer den opstandne og levende Jesus. Hvis mormonerne ikke kan give jer andet, så tror jeg, at dette er nok til hvert eneste menneske, der tilfulde forstår Kirken. Jeg ønsker ikke at gentage denne historie i aften, men når I spørger om grundprincipperne i denne kirke, så find en anden kirke, der tror, at Jesus er kommet tilbage til jorden. Hvad de tror om mormonismen er, at det er en mands kirke, men det er hverken en mands kirke eller Joseph Smiths kirke eller Brigham Youngs kirke. Læs det 130. afsnit i Lære og Pagter. Det er Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Mormonkirken står eller falder med det budskab, der er kommet i denne generation, at Gud Faderen og Jesus Kristus er personlige væsener, som er kommet tilbage til jorden og har åbenbaret sig og gengivet Jesu Kristi evangelium i dets fuldkommenhed.

I de sidste år har jeg været over hele Amerika og besøgt de store universiteter sammen med ni præster, og det samme spørgsmål er altid blevet stillet mig: »Hvad er din opfattelse af Gud Faderen og Jesus Kristus?« Jeg giver jer dette vidnesbyrd, at ved alle disse besøg på universiteterne har den, som har repræsenteret mormonerne stået alene og fortalt, at Jesus Kristus og Gud er levende væsener. En af disse mænd sagde til mig: »Mr. Bennion, De vil da ikke fortælle mig, at De tror, at Gud er levende? Han kunne ikke have en son, hvordan kunne han præsidere over alle skabninger på jorden, når I gør ham til en person.« Jeg spurgte denne mand om hans opfattelse af Gud Faderen og Jesus Kristus, og han svarede: »Han er af meget stort omfang, han fylder hele universet, han er allestedsnærværende, men der er ingen steder man kan se ham.« Jeg spurgte ham: »Hvordan beder du til en sådan Gud?« Han svarede: »Ærligt talt det gør jeg ikke«. Jeg sagde: »Tak, jeg kunne heller ikke bede til en sådan Gud.«

Jeg ønsker at sige to ting angående Guds personlighed. Jeg kan ikke tænke på noget mere vidunderligt end, at det største menneske, jeg nogensinde har kendt, har udviklet sig til dette tværs igennem forhindring af tiderne. Han er uforståelig og almægtig, men en personlighed. Det er min opfattelse af Gud, og jeg ønsker, at I kan finde et bedre bevis og en bedre forståelse, og som jeg sagde til disse mænd: »Jeg kan bede til min Gud, og han kan høre mig. Jeres problem er, at I ikke kan tro, at en mand kan høre alt på een gang.« Jeres tanke er, at jeres konge kan blive hørt over hele verden i aften. Han er en mand, der kan gøre dette takket være radio og fjernsyn; men når han kan gøre dette, hvad kan Gud så ikke gøre? Sidste gang jeg be-

søgte Elektrisk Kompagni, arbejdede de på en ny idé, der gik ud på, at man kan sidde på et kontor i New York og sende toner rundt i hele verden. Nu forsøger de at finde ud af, hvorledes de fra forskellige steder i verden kan bringe alle stemmerne ind til eet sted.

Jeg har aldrig talt til en forsamling ligesom denne, men jeg ved, at jeg står heroppe, og at I kan høre mig over det hele. Jeg ville ønske, at jeg en dag kunne sidde og høre jer alle fortælle mig, hvad I har i jeres tanker. Søster Bennion siger: »Hvis den dag nogensinde kommer, vil jeg holde op med at tale.« Jeg ved ikke, om vi kan gøre dette eller ej, men det er interessant at tale om, at vi sætter begrænsninger på et menneske, og vi sætter begrænsninger på en Gud, kun fordi vi tror på ham i vor egen begrænsning. Hvad giver min Kirke til verden i dag? Et nyt vidnesbyrd, at Jesus stadig lever, og står ved Guds højre hånd og er en personlighed, og jeg anbefaler jer dette for jeres egen skyld. Det er ganske naturligt, at han leder og styrer menneskene, og at han besvarer bønner.

Mormonismen giver en *anden* vidunderlig ting til verden, en vidunderlig historie om vort folk. Når jeg kommer hjem igen, vil jeg læse lidt mere om Danmarks historie. Jeg holder af at læse om jeres mod, hver eneste dansker kan være stolt af sit hjemland, såvel som enhver amerikaner skulle være stolt over sit lands historie. Jeg kommer her i aften for at give jer det vidnesbyrd, at mormonernes historie fordrer en plads ved siden af en hvilken som helst historie, der er skrevet i verden. Jeg siger det ydmygt, jeg er stolt af mine forfædre. Mine bedsteforældre var midt i det hele, og det ville tage hele aftenen at fortælle det, men jeg ønsker at foreslå noget. Når I en dag bliver forfulgt, eller når I må kæmpe for friheden, beder jeg jer kaste et blik på mormonernes historie, som begyndte med en drengs syn. Denne dreng blev myrdet, da han var 30 år gammel, men hermed slutter historien ikke, lad os følge den vest på med en stor forsamling, og for mig er det en meget interessant historie, der var en magt, der ledte disse mennesker vest på hele tiden. Hvis I nogensinde kommer til Amerika, vil I finde ud af, at pionerernes vognspor var 1.300 mil. Hvis I har flyttet 1.300 mil, kunne jeg godt lide at vide, hvor I tog hen. Jeg foreslår, at I ikke drager mod vest, for jeg har været i Esbjerg, og der er ikke 1.300 mil dertil, og det er så langt, som man kan komme vest på! Hvis I kører mod nord, kan I komme noget længere, men alligevel ikke 1.300 mil. Dagen bliver så lang, når man ikke får tid til at sove efter 1.300 mil. Men det var ikke bare de 1.300 mil, disse mennesker var drevet bort fra deres hjem. Jeg har været i Jackson County og Missouri, det er blot et sted på landkortet, men de blev drevet bort derfra og flyttede tilbage til Illinois, hvor venlige mennesker bød dem velkommen, men de kom snart i vanskeligheder igen. Det er mærkeligt, men fordi Joseph Smith havde set et himmelsk sendebud, blev han forfulgt og til sidst myrdet, og de hellige blev bedt om at rejse bort fra Illinois. Det var i februar måned, og de bad derfor om at få lov til at vente til foråret kom, så havde

de lidt mere tid til at få deres få ejendele solgt, og så var det ikke længere så koldt, men dertil blev der svaret nej, de skulle flytte med det samme, ellers ville de blive ødelagt, og jeg er sikker på, at guvernøren mente, hvad han sagde, for han kaldte hæren sammen og gav den ordre til at mormonerne skulle rejse øjeblikkelig, ellers skulle de slås ihjel. Jeg ville ønske, at I kunne se det billede af februar 1846. Det var så koldt, at Missisippifloden var frosset til. Jeg har stået oppe på bredden af Missisippifloden, hvorfra de skulle sejle, og floden er på dette sted meget bred, og der var sagt til dem, at de skulle rejse øjeblikkeligt. Jeg giver jer denne beretning om en familie: Manden var i Europa på mission, ligesom de missionærer, der er her i aften, og konen fik at vide, at hun skulle rejse med det samme. Hun samlede sine børn og de ejendele, som hun kunne tage med sig, solgte et to-etagers hus for en vogn og et spand okser og startede så vest på, 1.300 mil. Forestil jer, hvorledes hun rejste over Missisippifloden på isen, gik op på vestbredden i Iowa, kører 300 mil gennem alt det mudder og den storm, der er om vinteren, og ikke på en landevej og heller ikke ude på hovedvejene, men igennem mudder i en vogn, der er trukket af to okser. Kan I forstå, hvad det betyder, foretrække en lille gammel vogn, skaffe jer et par heste og starte på så lang en rejse med sne hver eneste aften og have jeres naboer til at komme til jeres telt og holde deres spande ud for at samle regnvandet, så det ikke skulle falde på de børn, som netop var født den aften. Drag afsted de mange mil, og tæl de venner, som I har mistet. 600 er begravet på en lille kirkegård på bredden ved Missourifloden. Men dette var ikke nok, igen måtte de flygte og rejse 1.000 mil med deres pionervogne og okser. Jeg kan flyve denne afstand på et par timer og køre med tog på 2 dage og meget komfortabelt i bil på 3 dage, men det tog 110 dage. Har I nogensinde tænkt på at slå lejr 110 nætter omringet af indianere og med frygt for de store bisonokser, ingen veje, ingen broer, ingen afløb. Min bedstefader på min moders side var med i denne gruppe. Han kørte frem og tilbage som vognmand sommer og vinter de 1000 mil. Da de så landede i en ørken, sagde Brigham Young efter alle deres vanskeligheder: »Vi vil gå så langt, at ingen vil forfølge os, og vi vil finde et sted så ugæstfrit, at der ikke er nogle andre, der vil ønske det end os.« Det var Salt Lakedalen, og de har samlet sig der, og nu er Kirkens medlemmer ca. 1¼ mill.

3 kvinder gjorde den første rejse med, det må have været hårdt. Der var en af dem, der sagde: »Jeg stod tidligt op en morgen for at lave morgenmad, men kunne ikke fordi vinden blæste ilden ud.« En mand stod op kl. 5 om morgenen og sagde, at han havde haft den bedste søvn i mange uger. Han havde sovet på en kuffert, og hans ryg føltes som om den var brækket, og han sagde, at den nat lærte han, at den del af tæppet, der holder jer varm, er det stykke, der hænger udenfor, og han sagde, jeg havde ikke noget af det! For mig er det en stor historie. Jeg tror, den går sammen med Plymouth, jeg tror, at den går sammen med New England, ja endog med Israels historie.

Hvad giver Mormonkirken til verden i dag? Den giver også en *trede* ting. En stor religiøs litteratur. Er der nogen af jer, der er interesseret i mormonernes historie, så anbefaler jeg jer at læse Mormons Bog og Lære og Pagter, en bog om ny åbenbaring. Jeg foreslog til en klasse her i dag, at hvis I kun har 1 time at læse om dagen, så slå op i Mormons Bog; hvis I kender en af vore missionærer, lån hans bog, men begynd ikke ved begyndelsen denne gang. Lad ham finde 3. Nephi og begynd ved det 11. kap., og læs så, hvordan Kristus administrerede til dem på det amerikanske fastland, efter at han var korsfæstet, og efter at han var opstået. I spørger, hvad giver mormonismen til verden i dag? Den fortæller os angående Kristi besøg på det amerikanske fastland, efter at han var opstået, og så vidt jeg ved, er det den eneste kirkelige litteratur, der gør det. Jeg anbefaler den til jer som en god bog. Hvis I ønsker at læse 1 time om dagen lad mig henvise jer til Lære og Pagter, læs 3 eller 4 af de åbenbaringer, der blev givet til Joseph Smith. Læs de åbenbaringer, og I vil komme til den overbevisning, at ingen ulærd mand kunne af egen magt skrive sådanne afsnit som 84-88-93-76-121. Der er andre vidunderlige afsnit, men jeg anbefaler disse afsnit til jer, som jeg gjorde til mændene på Michigan universitetet. Jeg anbefaler jer at tænke på, at i stedet for at skændes om det, er det bedre at prøve det. I siger til mig, at jeres kone er en god kok. Jeg bryder mig ikke om jeres argument, lad mig smage et stykke af hendes kage eller et stykke af hendes hvedebrød. Det er måden, hvorpå vi kan finde beviser. Prøv det. Mormons Bog — Lære og Pagter, læs dem med god forståelse og et oprigtigt og åbent hjerte og se, hvad I tænker angående Joseph Smith. I er en vidunderlig forsamling; mange tak. Det mest vidunderlige ved jer er, at I ser ud, som om I hører efter; det har været dejligt at være sammen med jer.

Punkt 4. Kan I tåle et punkt til? Jeg håber det, for jeg ønsker at give jer et fjerde punkt. Jeg kalder det for et opretholdende broderskab. Engang imellem finder vi en god mand eller kvinde, som siger: Ja, jeg er meget interesseret i jeres Kirke, men jeg har alle mine venner, og hvis jeg tilslutter mig jeres kirke, vil jeg miste alle disse venner; faktisk tror jeg ikke, at det vil gå på denne måde, men hvis I mister dem, kan jeg love jer, at I vil finde nogle af de bedste venner, I nogensinde har haft. Hvis en mormon er en god mormon, så er han en god ven, og han er en god næste. Han betaler sin gæld, han lever hæderligt, men lige så vel som nogen anden forsamling er vi ikke fuldkomne, og det er ikke os alle, der lever op til Kirkens standarder. Der findes mennesker, der elsker at samle de æbler op, der falder ned fra træerne, fordi der var orm i dem, og idet de løfter de ormædte æbler op, siger de, at det er en frygtelig plantage. Gud forbyde, at jeg nogensinde skulle finde de få fra, som ikke lever op til det, de skulle, og derud fra dømme hele den institution, de tilhører. Det forekommer mig meget uretfærdigt og meget urigtigt.

Men jeg giver jer det vidnesbyrd her i aften, at hvis I vil se igennem mormonismen, så se på dem allesammen. Mændene er ærlige mænd, og kvinderne er vidunderlige kvinder, lige meget hvad der er skrevet om dem i historien, kender jeg ingen forsamling i hele verden, der respekterer deres kvinder mere. Zions modre har alle de bedste kvinders moderlige instinkter. Jeg rejser hver eneste uge til forskellige steder i verden og besøger folk i kirken, og jeg siger det ydmygt, men ærligt, I kan ikke finde finere modre end mormonmodrene. Hvis I ønsker at sætte dom over mormonerne, tag hundrede unge mænd, som er vore missionærer i Danmark, og følg efter dem, ikke bare om dagen, men når de er sig selv, og jeg giver jer dette vidnesbyrd, at I vil finde unge mennesker af renhed, af ære og af kyskhed. Mormonernes hjem byder deres sønner, at de skal leve så rene som de piger, de en dag ønsker skal være deres børns moder. I Mormonkirken er der, når man retter sig efter kirkens bud, ingen fattige personer, som lider nød. Der er ingen mænd eller kvinder, der behøver at lide noget på deres gamle dage, fordi de mangler noget. Der er ingen, der behøver at komme i vanskeligheder, for man har lov til at få hjælp af brodrene, og man får det.

Det er en ganske kort beretning om, hvad Mormonkirken giver til verden i dag, og jeg siger dette til jer ærligt og oprigtigt. Det har været vidunderligt at være hos jer. Denne rejse til Danmark, som vi har set hen til, har overgået alt, hvad vi havde håbet. Vi har fundet et stort land med et folk, som er meget flittigt, og som bygger på en fin civilisation. Et folk som er meget gæstfrit og meget venligt i vor Kirke og uden for Kirken.

Må Gud velsigne jer og lade jer få fremgang, at han en dag må samle os allesammen hjem, når vi er kloge nok og store nok til at række vor hånd ud til forlig imellem mennesker; indtil den dag må den himmelske fred være i jeres hjerter. Vi skal rejse over et stort hav, men vi skal aldrig komme så langt bort fra Danmark, at vi glemmer jer, vore hjerter og tanker vil være med jer altid og ligeså vore velsignelser i Jesu Kristi navn. Amen.

Flygt fra de venner, som smigrer dig.

Tirso de Molina.

Den har ikke levet ilde, som har levet og er dod ubemærket.

Horats.

Jo større forstand, des kortere tale.

Dansk ordsprog.

Forlang ikke tak, vær tilfreds, hvis du ingen utak hoster.

Goethe.

Det er den højeste dannelse at sige de største ting med en enkel tale.

Emerson.

Apostel Bennion i Danmark

I dagene 20. til 24. juni havde den danske mission besøg af apostel Adam S. Bennion og hans hustru, og de besøgte i de fem dage alle de fem distrikter i missionen og talte ved en række møder, der havde samlet stuvende fuldt hus alle steder. Ved alle møder fungerede ældste Tormod Andersen som tolk, og gjorde det på en glimrende måde.

Vi har modtaget følgende referater:

Odense: Onsdag den 20. juni havde Odense gren besøg af apostel Adam S. Bennion og hans hustru. Kl. 18,35 var der funktionærmøde, hvor apostlen først gav udtryk for sin glæde over at være i Odense og derefter gav instruktioner til lærere og lærerinder. Tilstede 42.

Aftenmodet indledtes med sangen »O, sig hvad er sandhed« og bøn ved distriktspræsident Erik Andersen. Aftenens første taler var missionspræsident Holger P. Petersen, der bl. a. udtalte: »Paulus sagde, at der skulle være apostle i Kirken, for at vi ikke skulle drive hid og did, og vi har det samme i dag og også den samme myndighed«. Sangkoret under ledelse af ældste A. Leron Johnsen sang »Se, jeg står ved doren«, hvorefter søster Bennion fik ordet og sagde: »Jeg er lykkelig

og glad for at være i Odense og for den venlighed, jeg har modt her; vi har været i Europa i to måneder, og vi har set mange vidunderlige ting; ja, vi er helt forundrede.«

Sangkoret sang »De forlostes sang«, og apostel Bennion fik så ordet og sagde bl. a.: Jeg ville ønske, jeg kunne tale jeres sprog, men der er en ting, som ikke behøver at oversættes, smilet, det kan for-

tælle meget. Apostel Bennion bragte derefter en hilsen og en velsignelse fra Præsident David O. McKay og fortsatte: Jeg undrer mig meget over, hvordan verden ville se ud uden religion. Vi er ca. 200 her, måske også venner fra andre kirker, men det forunderlige er, at vi alle er Guds børn, og en dag vil gå tilbage til ham. Jeg undskylder mig ikke, fordi jeg har en religion, jeg ved, at der er naturkræfter, men der står en Skaber bag alt. Tojet kommer ikke direkte fra fåret, nogle klipper fåret, andre karter ulden og atter andre strikker trojen. Det er mit vidnesbyrd, at der står en Skaber bag alt, og når det er sådan, er der en forskel, hvad det er for en religion. Hvad har mormonerne at give, som jeg forstår det? Er mormonerne de mest kristne? Thi det er en gengivet Kirke, åbenbaret af Kristus, og med en fuldstændig organisation. Apostel Bennion bar til slut sit vidnesbyrd og efterlod en velsignelse til forsamlingen.

Koret sang »Kom hellige«, og 2. rådgiver i missionspræsidentskabet, præsident Clarence G. Jensen, sluttede med bøn. Tilstede 185.

V. J.

Aarhus: Apostel Bennions besøg i Aarhus den 22. juni begyndte med et funktionærmøde kl. 18, ledet af distriktspræsident Otto Møller. Efter sangen »Da du styrket fra dit leje« og bøn ved broder Hyldgaard fra Herning bød missionspræsident Holger P. Petersen velkommen til apostel Bennion og overgav tiden til ham. Apostel Bennion sagde: »Jeg har lært mange ting på dansk, og jeg ville ønske, jeg kunne blive her i seks måneder. Danmark er den femte mission, jeg besøger, og jeg er her for tre ting: I. for at bære mit vidnesbyrd, II: for at fortælle folk, at de bliver lykkelige ved at modtage og efterleve evangeliet, og III: for at lære folk evangeliets grundsætninger at kende, og jeg siger til jer: Elsk jeres lærergerning, hav kærlighed til den. Gør jeres undervisning interessant, lav lidt sjov, arbejdet skal gøres, men lad det gå som en leg.

En lærer har to grundsætninger at følge: vær godt forberedt på lektien, og giv den, så den bliver levende.

Når I beder, skal I være klar over fire ting: *til hvem, hvornår, hvordan* og *hvor* I skal bede.

Må Gud velsigne jer, så I bliver gode lærere, beder jeg i den største lærers navn. Amen.«

Distriktspræsident Otto Møller takkede apostel Bennion for hans gode ord til os, og broder Pedersen fra Horsens sluttede med bøn. Tilstede ialt 192.

Om aftenen afholdtes offentligt møde kl. 20. Dette møde blev også ledet af distriktspræsident Otto Møller. Efter sangen »Hav tak for Profeten, du sendte«, og bøn ved grensforstanderen, ældste Henry Larsen, Aarhus, sang koret under ledelse af søster Karla Larsen og med søster Lilly Jensen som organist, »Gå ind ad den snævre port«. Missionspræsident Holger P. Petersen bød velkommen til den store forsamling og kaldte derefter sin hustru op for at sige nogle ord. Der-

efter talte han selv og citerede fra Bibelen: »Kom og føl på mig, en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, at jeg har det. Og I skal være mine vidner, sagde han til apostlene.« Apostlene i dag er også vidner, specielt udsendt af Kristus for at opmuntre og styrke os i vor tro.

Tiden blev overgivet til søster Bennion, som talte til os om sin glæde over at være i Danmark, og den store oplevelse det var at høre missionærernes vidnesbyrd (ved et missionærmøde tidligere på dagen). I vor Kirke kan vi lære, hvorledes vi skal leve, og at udtrykke os i ord. Jeg vil bære mit vidnesbyrd: Jeg ved, at det er den sande Kirke, og at Joseph Smith var en sand Guds Profet.

Søster Karla Larsen sang nu en solo, »Jesus, min Frelser kær«, og derefter talte apostel Bennion:

»Jeg bringer en hilsen fra Præsident David O. McKay, så bliver I interesserede, ikke sandt? Hvis jeg siger noget godt, så er det mig, men siger jeg noget dårligt, er det min tolk. (Forsamlingen morede sig over apostlens humør!) Den Ånd, som går mellem alle sjæle herinde, er ikke handicappet af sprogvanskeligheder. Jeg vil nu tale ud fra Det gamle Testamente. Man har spurgt mig, om mormonerne er kristne? Derefter spurgte man mig, hvorfor vi sendte missionærer ud i verden, anser vi de øvrige trossamfund for at være hedenske? Nej! Vi ærer og respekterer enhver ærlig tro, men vi har et budskab at bringe: Gud har åbenbaret sig sammen med sin Søn og har gengivet det sande evangelium gennem Joseph Smith. Vi tror på Bibelen, både Det gamle og Det nye Testamente, men vi tror også på Mormons Bog, på Lære og Pagter samt på Den Kostelige Perle. Disse fire bøger kalder vi med en fællesbetegnelse: Kirkens standardværker.

Mit yndlingsskriftsted i 5. Mosebog er: »Menneskenes ånd er Guds lys«. Læs i den 8. Salme, når I kommer hjem i aften. Har I levende lys hjemme? Jeg vil gerne tale om levende lys. Hvis lyset skal være til nogen gavn, så skal det tændes. Der er mange mænd og kvinder i verden, der aldrig har tændt deres lys. Gud ønsker, at vi skal tænde vore lys, men vi må bringe dem til Gud for at få dem tændt.

Medlemmer af Kirken, venner af Kirken, undersøgere, jeg ønsker at velsigne jer allesammen. For 120 år siden var der en dreng, der gik i mørke. Han bad til Gud, og Gud gav ham lyset — evangeliet, som blev gengivet ved Joseph Smith.

Jeg bærer mit vidnesbyrd i aften: Det sande lys fra Gud kom til menneskene gennem evangeliets gengivelse til Joseph Smith. Jeg vil give jer to idéer til at tænde lys for andre: Punkt 1: Hvis lyset skal lyse, skal det først tændes. Punkt 2: Lys kan let blæses ud, elektrisk lys kan man slukke ved en kontakt. Mange menneskers lys er gået ud, uden at de ved det. Når I begynder at beklage jer over jeres næste, så pas på! Gør mod andre, hvad I ønsker, de skal gøre mod jer. Må Gud velsigne og bevare jer.«

Koret sang til slut »Almagts Gud«. Bøn ved broder Sigvald Pedersen.
Tilstede 231.

H. P.

Nadveren og syndsforladelse

Af Joseph Fielding Smith.

Spørgsmål: Får man syndsforladelse ved at nyde nadveren?

Svar: Syndsforladelse kommer ved tro og oprigtig omvendelse. Hvis et medlem af Kirken har begået en synd, er den rette fremgangsmåde omvendelse og et oprigtigt ønske om at rette det forkerte, man har gjort. Hvis vi har gjort noget forkert mod en broder eller søster, bør vi gå til den forurettede part og tilstå vor synd og gøre det godt igen. Hvis det er en synd mod Kirken, skal vi tilstå den for Kirken og søge tilgivelse. Der står skrevet:

»Og om en mand eller kvinde begår nogen synd, skal han eller hun udleveres til loven, ja, Guds lov. Og om din broder eller søster synder imod dig, skal du tage sagen op mellem jer alene, og om han eller hun bekender, så skal du lade dig forsone. Og om de ikke bekender, skal du bringe dem for Kirken, ikke for medlemmerne, men for ældsterne. Og det skal ske på et møde og ikke for verden. Og om din broder eller søster synder imod mange, så skal de tilrettevises for mange. Og om nogen offentligt forarger, skal de irettesættes offentligt, så han eller hun må beskæmmes. Og om han eller hun ikke bekender, skal han eller hun overgives til Guds lov. Og om nogen synder i løndom, skal han eller hun irettesættes i løndom, så han eller hun kan have lejlighed til at bekende i løndom for den, som han eller hun har syndet imod, og for Gud, og Kirken skal ikke tale slet om ham eller hende«. (L. & P. 42:87—92).

Herren har også instrueret som følger:

»Du skal takke Herren, din Gud, for alting. Du skal bringe Herren, din Gud, et offer i retfærdighed, nemlig et sonderknust hjerte og en angergiven ånd. Og for at du kan holde dig fuldstændig uplettet af verden, skal du gå til bedehuset og ofre dine sakramenter på min hellige dag. Thi sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og tilegne den Allerhøjeste din andagt. Dog skal du altid afgive dine lofter i retfærdighed, hver dag og altid. Men kom i hu, at på denne Herrens dag skal du ofre dine gaver og sakramenter til den Allerhøjeste og bekende dine synder for dine brødre og for Herren.« (L. & P. 59:7—12).

At nyde nadveren er en af de helligste ordinancer, der er givet til Kirken. Den er givet, for at vi kan blive bragt i nærmere forbindelse med Herrens Ånd og således forny de tre helligste pagter. Det er: 1) at vi vil påtage os Jesu Kristi navn, 2) at vi altid vil erindre ham, 3) at vi altid vil holde de befalinger, som han har givet os. Det er forjættet os, at hvis vi vil gøre dette, vil vi blive velsignet med stadig ledsagelse af hans ånd. Hvis vi har trodset nogen af disse pagter, bør der være oprigtig omvendelse, hvorved vi kan modtage Kirkens tilgivelse, før vi nyder nadveren.

Herren sagde til Profeten Joseph Smith i august 1830, da han gik for at købe vin til nadveren: »Thi se, jeg siger jer, at det er lige me-

get, hvad I spiser og drikker, når I nyder nadveren, dersom jeres eneste øjemed er at gøre det til min ære og ihukomme for Faderen mit legeme, der blev nedlagt for jer, og mit blod, der blev udgydt til jeres synders forladelse.« (L. & P. 27:2).

Og i marts 1841 sagde Herren: »I skal heller ikke udvise nogen, der tilhører Kirken, fra jeres nadvermoder. Dog skal den, der har overtrådt, ikke deltage deri, førend han har gjort forsoning. Og atter siger jeg jer: I skal ikke vise nogen, der alvorligt søger efter Guds rige, ud fra jeres nadvermoder. Jeg siger dette om dem, som ikke tilhører Kirken.« (L. & P. 46:4—5).

Da Frelseren besøgte nephiterne, lærte han dem følgende:

»Og se, det er den befaling, som jeg giver jer, at I ikke med viden og vilje skal give nogen lov til uværdigt at spise og drikke af mit kød og blod, når det bliver uddelt; thi den, der spiser og drikker mit kød og blod uværdigt, spiser og drikker til sin sjæls fordømmelse; derfor, dersom I ved, at et menneske er uværdigt til at spise og drikke af mit kød og blod, skal I forbyde ham det. Men alligevel skal I ikke støde ham bort fra jer, men I skal belære ham og bede for ham til Faderen i mit navn; og om så sker, at han omvender sig og bliver døbt i mit navn, skal I tage imod ham og meddele ham af mit kød og blod. Men dersom han ikke omvender sig, skal han ikke regnes blandt mit folk, for at han ikke skal fordærve mit folk; thi se, jeg kender mine får, og de er talt.« (3 Nephi 18:28—31).

Paulus måtte gå i rette med Kirkens medlemmer i Korint for den synd, de begik ved at nyde nadveren uværdigt. Det viser sig, at når de samledes, gjorde de nadvergudstjenesten til en fest, hvor de spiste og blev fulde. Derfor sagde Paulus til dem:

»Har I da ikke hjem, hvor I kan spise og drikke? Eller foragter I Guds menighed og gør dem skamfulde, der intet har? Hvad skal jeg dog sige til jer? Skal jeg rose jer? Nej, for dette roser jeg jer ikke. Thi fra Herren har jeg modtaget, hvad jeg også har overleveret jer, at Herren Jesus i den nat, da han blev forrådt, tog brød, takkede, brød det og sagde: »Dette er mit legeme, som gives for jer; gør dette til ihukommelse af mig!« Ligeså tog han også kalken efter aftensmåltidet og sagde: »Denne kalk er den nye pagt ved mit blod; gør dette, så ofte som I drikker den, til ihukommelse af mig.« Thi så ofte, som I spiser dette brød og drikker kalken, forkynder I Herrens død, indtil han kommer. Den, der spiser brødet eller drikker Herrens kalk på uværdig vis, pådrager sig altså skyld over for Herrens legeme og blod. Enhver må prøve sig selv og så spise af brødet og drikke af kalken. Thi den, som spiser og drikker uden at ænse, at det er Herrens legeme, spiser og drikker sig selv en dom til. Derfor er der mange svage og syge iblandt jer, og adskillige sover hen.« (1. Kor. 11:22—30).

Enhver, som er skyldig i synd, skal oprigtigt omvende sig og gøre afbigt, for han tager del i nadveren.

Joseph Fielding Smith, Præsident for De Tolv Apostles Råd.

Dansk redaktør besøger Salt Lake City

Siden krigens afslutning har mange danske besøgt De forenede Stater, dels som privatpersoner og dels som det amerikanske udenrigsministeriums gæster. Mange af disse turister har lagt vejen om ad Salt Lake City, fordi byen og dens historie interesserer dem. Og Salt Lake City er for en stor del mormonismens historie. De turister, der kommer til Utahs hovedstad, ønsker ganske naturligt at få noget at vide om byen og om Kirken og dens historie og udvikling.

I midten af april måned aflagde redaktør Gunnar Buchwald fra »Berlingske Tidende« et kort besøg i Salt Lake City. Hr. Buchwald kom til Amerika for at studere fritiden som et socialt problem, et problem, der er blevet et alvorligt spørgsmål i de fleste lande. Før sin afrejse fra Danmark havde redaktør Buchwald været i forbindelse med den danske missionspræsident, præsident Holger P. Petersen, som velvilligst havde orienteret ham om forholdene i Utah og Salt Lake City. Desuden havde præsident Petersen skrevet til Det første præsidentskab om at yde den danske gæst al mulig støtte og hjælp under opholdet i Salt Lake City.

Det blev overdraget ældste Gordon B. Hinckley, sekretæren for Kirkens missionsvirksomhed, at tilrettelægge besøget i enkeltheder. Ældste Orson B. West blev udpeget til at vise redaktør Buchwald byen og dens seværdigheder. Det blev en travl dag fra morgen til aften, idet hr. Buchwald kun havde denne ene dag til sin rådighed.

Hr. Buchwald var først og fremmest interesseret i, hvorledes Kirken løste fritidsproblemet for sine medlemmer. For aktive medlemmer er dette i og for sig ikke noget problem, da disse benytter en meget væsentlig del af deres fritid i Kirkens tjeneste, og det gælder både unge og ældre.

Vort første besøg gjaldt »Welfare Square«, hvor Kirkens velfærdsarbejde er koncentreret for Salt Lake City. Det dækker et meget stort areal i den sydvestlige del af byen. Her findes kontorer og lagerbygninger og en stor kornsilo. Lagrene er fyldt med alt, hvad en husholdning kan trænge til, fødevarer, tøj, husholdningsartikler og skotøj o.s.v. En venlig turistfører førte os gennem det hele og forklarede på udmærket måde formålet og hensigten med Kirkens velfærdsprogram.

Mens vi befandt os derude, var det ganske naturligt, at vi tog ud til de »Internationale Fredshaver«, hvor Danmark også er repræsenteret. Her befandt vi os snart i hjemlige omgivelser med kæmpehøjen og »Den lille havfrue«, der fik hr. Buchwald til at tænke på København og Langelinie. Edvard Eriksens berømte og yndige statue kommer udmærket til sin ret herude i de dejlige omgivelser lige ned til den såkaldte Jordans flod.

Enhver, der kommer til Salt Lake City, må ganske afgjort høre orgelkoncerten, der afholdes hver middag i Tabernaklet. Det er ikke ual-

mindeligt, at omkring fem tusinde mennesker overværer denne, når turistsæsonen er på sit højeste i juli og august måned. Det store kæmperum, det herlige orgel, den historiske ramme om Tabernaklet og selve Tempelpladsen danner en udmærket baggrund for en sådan koncert.

Mens vi var på Tempelpladsen, benyttede vi også lejligheden til at høre en af turistførerne forklare Kirkens opståen, vækst og historie. Det er en tjeneste, som Kirken yder turisterne på Tempelpladsen. Hver time foretages der en sådan tur gennem Tempelpladsen og dens bygninger: Tabernaklet, Assembly Hall, Musæet, Blokhuset o. s. v.

Om eftermiddagen blev hr. Buchwald modtaget af præsident Stephen L. Richards, som var det eneste medlem af Det første præsident-skab, der var i byen den dag. Der blev stillet en række spørgsmål om Kirken, dens organisationer, dens mål og historie, spørgsmål, som præsident Richards besvarede på det venligste. Forøvrigt kan det her bemærkes, at redaktør Buchwald talte og forstod engelsk udmærket, så der ikke eksisterede nogen sprogsranke.

Efter denne modtagelse besøgte vi Genealogisk Forenings bygning, hvor mikrofilmapparaterne vakte særlig interesse. Biskop L. Garrett Myers forklarede formålet med vor slægtsforskning og genealogiske arbejde i det hele taget.

Klokken var ved at nærme sig seks, så vi var af den formening, at et lille hvil på hotellet ville være af det gode for vor gæst.

Senere på aftenen besøgte vi Bonneville Ward og besøgte et typisk mødehus for de sidste dages hellige. Til et typisk mødehus blandt de sidste dages hellige hører jo først og fremmest selve kirkesalen, hvor vore gudstjenester afholdes, men desuden rekreationssalen med dens scene samt klasseværelserne. Den aften skulle der fremvises et skuespil i Bonneville Ward, og der var megen aktivitet og travlhed som altid, når noget løber af stabelen. Man fik et ganske godt indtryk af, hvorledes vor Kirke løser ungdommens fritidsproblemer. Hr. Buchwald bemærkede ganske rigtigt, at mødehuset virker som en slags kulturcentrum for Kirkens medlemmer.

Inden vor gæst skulle videre med toget til San Francisco, blev der tid til en festlig sammenkomst hos broder og søster West, hvor der var samlet 25—30 danske. Her gik samtalen livligt; der stilledes og besvarede spørgsmål, der blev sunget et par danske sange. Minderne gik ganske naturligt tilbage til Danmark.

Hr. Buchwald bragte et pust med sig fra Danmark, og det takker vi ham for. Det var et behageligt besøg, som vi håber, han må kunne gentage engang ad åre.

Orson B. West.

Stor beskedenhed findes altid sammen med en fremragende karakter.

Machiavelli.

G. U. F. - STÆVNET I AALBORG

Stævnet i Aalborg den 29. og 30. juni og 1. juli indledtes med en udflugt om fredagen. Vi startede i to busser fra Budolfi plads kl. 10. Det blæste meget, men solen skinne- de, og vi fik en virkelig god tur. Vi kom først forbi flyve- pladsen, videre gennem Åby- bro og Pandrup til Blokhús. Hele denne strækning havde vi kort ad landevejen, og vi fik et lille indblik i, hvor fladt Nordjylland er. Hvor man end så, var der store ode strækninger, hvor der hist og her lå et ensomt hus. Tu- ren fra Blokhús til Løkken kørte vi langs stranden, og det var virkelig et impone- rende syn at se havet skylle ind mod land. Kl. ca. 12 nå- de vi Løkken, og det første, vi alle gjorde, var at spise den medbragte mad. Derefter

havde vi tre timer, inden vi skulle begynde tilbageturen. Nogle for- drev tiden med at gå i vandet, andre spillede bold, og atter andre

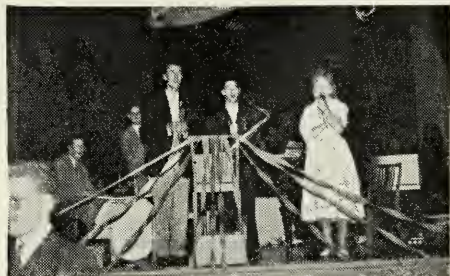
gik ud og så på byen. På turen hjem var vi inde og se Børglum Klo- ster. Det stammer helt fra det 11. århundrede, og det var meget inter- essant at se. Herfra kørte vi gennem Vildmosen og nåede kl. ca. 16,30

tilbage til Aalborg, lidt trætte, men enige om, at det havde været en dejlig tur. Tilstede 71.

Om aftenen var der Guld- og Grønt Bal. Salen var smukt pyntet i G.U.F.s farver, guld og grønt. Jeg kan vist roligt sige, at de ca. 200

mennesker, som var tilstede, morede sig dejligt, medens de dansede til musik fra det fine missionør-orkester, hvis medlemmer har gjort en stor indsats, som vi takker dem mange gange for. I en pause sang

en gruppe ganske unge piger fra Hjørring nogle sange, dirigeret af en lille pige.

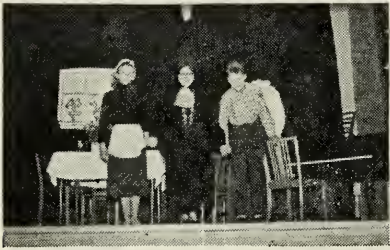
Lørdag formiddag kl. 9,30 var der funktionærmøde, og selvom der ikke var så mange tilstede, var der en virkelig god ånd iblandt os, og det blev et virkelig lærerigt møde. Ældste Charles Broberg lærte os meget, som jeg ved, vi alle vil få brug for. Tilstede 49. Kl. 12 var der fællesspisning i kirkebygningen for alle stævnets deltagere. Vi takker Aalborg Kvindelige hjælpeforenings medlemmer for den dejlige mad, de havde tilberedt til os.

Kl. 13 fortsattes der med funktionærmøde, hvor der var 51 tilstede, og vi havde et dejligt møde. Man lærte en masse gode ting, og de

funktionærer, der ikke var tilstede, gik virkelig glip af noget. Særligt må fremhæves emnet: »Hensigten med formødet«. Vi blev derigennem klare over, hvor vigtigt det er at holde formøde. Der er bare desværre alt for mange, der glemmer at gå til formøde; de må jo stole mere på sig selv end på det, der er hensigten med formødet, nemlig at anråbe Gud om hjælp til dem, der skal lede moderne, for vi kan nu engang ikke noget af os selv.

Lørdag aften var der festaften med skuespil og anden underholdning; det var en virkelig fin aften, især må fremhæves Randers grens skuespil; det var godt at se, hvilken stor indsats de havde gjort. Vi

ved, at alle de grene, som havde fået en opgave, gjorde deres yderste for, at det skulle blive godt, og vi takker dem mange gange. Alle skuespillene og sketchene blev udført af unge mennesker, og det viste sig, at missionen har mange skjulte talenter. For de ca. 215 mennesker, der var tilstede, var det en dejlig oplevelse.

Mødet søndag formiddag havde vi alle set hen til med længsel, det nye valgsprog skulle præsenteres. — Det står i Romerbrevet 1:16 og

lyder således: »Jeg skammer mig nemlig ikke ved evangeliet, thi det er en Guds kraft til frelse for enhver, som tror.« Det var et dejligt og opbyggende møde, og vi hørte nogle meget fine taler og sange. Vi takker også Aalborg kor for deres smukke sang. Tilstede 197.

Søndag eftermiddag kl. 14 var der vidnesbyrdmøde. 35 unge mennesker stod op og bar deres vidnesbyrd, og man kunne virkelig føle, at Guds Ånd var iblandt os. Tilstede 156.

Stævnets afsluttende møde var søndag aften kl. 19. Ældste Howard R. Johnson talte til os og uddelte derefter belønninger til dem, som havde gjort sig fortjent til dem. Det var dejligt at se sytten unge mennesker komme op og få deres belønning. Særlig må fremhæves

søster Karen Konnerup Kristensen fra Hjørring, som blev Guld-Gleaner, og vi ønsker hende rigtig hjertelig til lykke med det, og vi håber, at hun vil blive ved med at gøre et sådant arbejde.

Samtidig blev resultatet af de forskellige konkurrencer bekendtgjort. Vindere blev:

Bordtennis Freddy Meinertz, Esbjerg, Rita Mikkelsen, Aarhus,
Alitze Koitzsch, Aalborg.

Tale Maria Konnerup Kristensen, Aalborg distrikt.

Sang Kvartet: Bodil Petersen, Kirsten Erikstrup, Edmund
Nielsen og Bente Kristiansen, Odense.

Til slut talte missionspræsident Holger P. Petersen, og det var virkelig dejligt at høre de inspirerende og belærende ord, han gav os. Tilstede 215.

Det var stævnets sidste mode, og jeg er sikker på, at når vi tager hjem til de forskellige grene, har vi noget med os, som vi ikke havde, da vi kom: nye indtryk, nye belæring og instruktioner, og nyt mod og lyst til en virkelig stor indsats i G.U.F. i den kommende tid.

En særlig tak vil vi rette til ældste Glenn A. Smith og ældste Howard R. Johnson for det vidunderlige arbejde, de har udført for at fremme Herrens værk. Også en tak til alle stævnets deltagere for den store indsats, de har gjort for at gøre stævnet så festligt som muligt.

A. J.

Brev fra Færøerne

Thorshavn, 25. juni 1956.

Kære brødre, søstre, medmissionærer og venner!

Vi har nu været her på øerne i lidt over en måned, siden vi kom tilbage fra distriktskonferencen i København, og vi tænkte, det var på tide at lade jer vide, hvordan det går her på Færøerne, og vi vil samtidig fortælle lidt mere om øerne, befolkningen o.s.v. og vise jer nogle billeder.

Rejsen fra København til Thorshavn var ikke særlig behagelig, for det var meget hårdt vejr, og det gode skib »Tjaldur« rullede på bølgerne, så man det ene øjeblik kun kunne se himlen og det næste øjeblik kun havet. Vi var overordentlig glade, da vi igen kunne sætte foden på land i Thorshavn efter næsten tre dage på vandet, selv om det tog os endnu et par dage at få vore balance-nerver i orden igen!

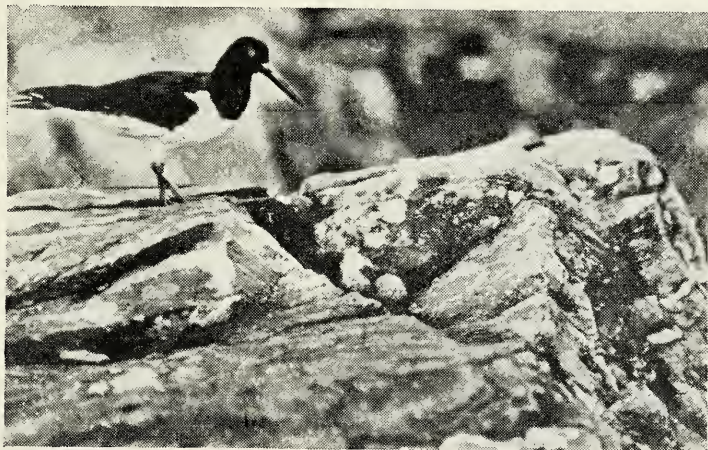
Efter at vi var kommet til Thorshavn, slog vi igen vort kvarter op på samme sted, hvor missionærerne tidligere har boet, nemlig hos Ejnar Mohr, Yviri við strond 23, hvor vi har et udmærket værelse med næsten alle de samme bekvemmeligheder som hjemme. Der er blot een ting, som synes usædvanlig for et sted som dette, og det er, at vi i den senere tid har haft meget stor vandmangel, så meget, at der er lukket for vandet om dagen for at spare på det. Det synes som om Thorshavn er ved at vokse sig for stor til at kunne klare disse ting, og den vokser stadig.

Vi føler os meget velsignet i arbejdet her på øerne. Vort skriftarbejde har givet meget gode resultater ved at lade os træffe mange

udmærkede mennesker, som har inviteret os til deres hjem, hvor vi har haft lejlighed til at fortælle dem om evangeliet. Vi føler, at de mange bønner, der er opsendt for os, er blevet hørt. Og det er vor inderlige bøn, at værket vil fortsætte med at gå fremad.

De, som har været på Færøerne, vil vide, at vi mener det når vi siger, at øerne har en egen skønhed. Alt her synes at være nær ved naturen og at være afhængig af den for at kunne eksistere, da de kun får meget lidt udkomme af de kunstige ting fra den moderne verden. Måske er dette grunden til den kendsgerning, at indbyggerne er et gudfrygtigt og alvorligt-tænkende folk. Selve rammen om øernes sceneri synes næsten at vise sig på menneskene. Nogle vil måske sige, at øernes skønhed er begrænset til klipperne, der rejser sig stejlt op fra havet, men dette er ikke sandt. Øernes skønhed består i hele naturens indflydelse på dem: Den stadige lyd af bølgernes slag mod klipperne, den lette regn, som kommer næsten hver dag for at nære det tætte grønne græs, der gror, hvor det kan finde en plet jord; fiskerbådene, der travlt jager fra ø til ø, det er alle disse ting, som bidrager til den fortryllende skønhed på disse ensomme øer.

Tjalduren, som er afbildet her, er Færøernes nationalfugl. Den er sort og hvid med et strålende rødt næb, ganske smuk og også meget »opvakt«. Den er omtrent på størrelse med en lille måge og har den

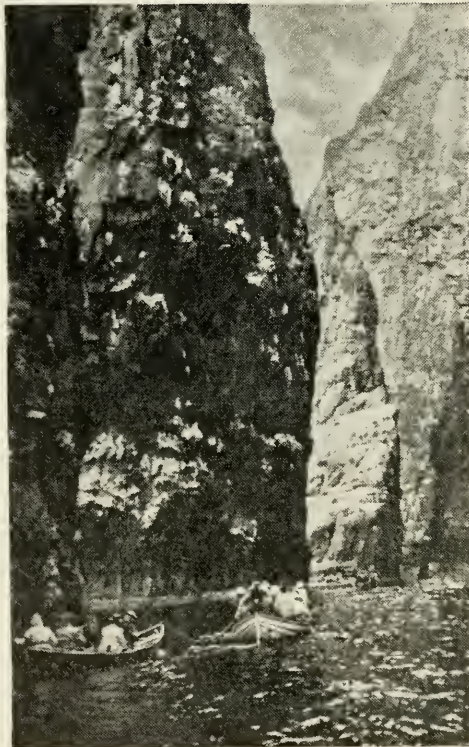

særlige evne, at den beskytter de mindre, værgeløse fugle mod de større glubske fugle, som kommer for at stjæle fra de mindre fugles reder. Befolkningens respekt for denne fugl viser sig ved, at tjalduren ved lov er beskyttet mod at blive gjort fortræd, og at øernes største skib bærer dens navn.

Det andet billede viser fisk, der tørres i solen ved byen Fuglafirði. Det er torsk, der bliver til de såkaldte klipfisk, efter at benene er fjernet, og de er blevet saltet og meget grundigt tørret. Når torsken

har været gennem denne proces, er den parat til det sydeuropæiske og det sydamerikanske marked, for den er altfor dyr til, at færingerne selv kan spise den. Disse små øer eksporterer mange tusinder af tons af disse klipfisk årligt, og det er deres største indtægtskilde.

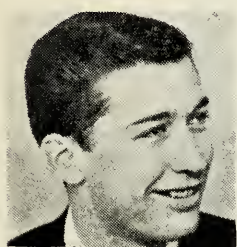
Det tredje billede viser de stejle vægge på fugleklipperne ved Vestmannabjörgunum. Folkene i bådene skal højst sandsynligt op for at fange de fugle, der spiller så stor en rolle i øbefolkningens ernæring. Fuglefangst er en ganske særlig slags sport. Den er meget spændende og meget farlig. De mænd, der skal fange fuglene, bliver hejst ned over toppen af klipperne ved hjælp af reb, og de bruger lange net til at fange lomvier, søpapegøjer og mallebukker, de tre slags fugle, som mest bruges til at spise. Når mændene er nede mellem klipperne, tilbringer de, da det er så vanskeligt at komme op og ned, indtil en uge på klipperne uden at komme tilbage; de spiser, de sover o.s.v. mellem fuglene. Om natten binder de sig selv

fast til klipperne, så de ikke skal falde ned, medens de sover. Den gennemsnitlige fangst af fugle om året beløber sig til over 200.000.

Vi vil skrive igen og holde jer underrettet om værkets fremgang og hvorledes alting går. I mellemtiden sender vi vore kærligste hilsener, tanker og ønsker til jer alle.

Ældsterne Hal Rasmussen og Charles Cochrane.

Indsat:

Den 6. juni blev ældste *Clarence Golden Jensen* kaldet som 2. rådgiver til missionspræsident Holger P. Petersen, og blev den 25. juni beskikket til sit høje kald af apostel Adam S. Bennion.

Præsident Clarence G. Jensen er født den 30. juni 1934 i Huntsville, Utah, som søn af Peter C. Jensen og Nelchene Jensen. Han har taget ekamen fra Weber Highschool og har

frekventeret Brigham Young Universitetet i 4 terminer.

Præsident Jensen ankom til den danske mission som missionær den 29. januar 1955 og har arbejdet i tre måneder i Randers og otte måneder i Fredericia. Siden den 2. januar 1956 har han arbejdet i København, siden 1. maj som omrejsende ældste sammen med ældste Juel D. Gregersen, hvilket arbejde han skal fortsætte med.

Vi beder Gud velsigne præsident Jensen i det høje kald, der er pålagt ham.

Indsat:

Den 1. maj blev ældste *Juel Dean Gregersen* kaldet som omrejsende ældste i den danske mission.

Ældste Gregersen er født den 8. august 1934 i Basalt, Bingham County, Idaho, som søn af Merrill L. Gregersen og mrs. Harold J. Glover, Pocatello, Idaho. Han har taget eksamen fra Pocatello Highschool og har i 1½ år lært møbelpolstring på Idaho State College handels-

og industriskole og har arbejdet som møbelpolstrer i 2 år. Ældste Gregersen har virket som stavsmisionær et år i Pocatello, før han den 22. oktober 1954 blev kaldet som missionær til Danmark, hvortil han ankom den 11. december 1954. I Danmark har ældste Gregersen arbejdet som missionær i Silkeborg, Aarhus og Randers.

Vi beder Gud velsigne ældste Gregersen i det høje kald, der er pålagt ham.

EN BERETNING OM *turen til Schweiz*

Af Inger M. Fischer.

(Sluttet).

Alt mens disse gamle Rhinsagn er dukket frem i hukommelsen, er vi sejlet et godt stykke videre ad denne den mest romantiske og mest »vinduftende« strækning af Rhinen. Vi forundres stadig over de utallige, gamle slotte — de må sandelig have levet godt og fedt, de gæve riddersmænd.

Alting får som bekendt en ende — og det gør også denne oplevelse, som det har været at sejle på Rhinen. Vi må af i Koblenz, hvor bussemændene venter — jo, den lille, blå er der sandelig også! — og nu er vi ved at få lidt småtravlt, vi skulle også gerne hjem igen, men det kniber for os at rive os løs fra alt det skønne. Der er jo en del af deltagerne, der ved, at »det sker kun eengang« — så øjeblikket skal hele tiden ligesom holdes fast.

I rasende fart går det mod *Bonn*, nu Vesttysklands hovedstad. Ikke ret langt fra Bonn passerer vi Bad Godesberg, hvor Hitler i sin tid (det var i 1938) mødtes med il duce Mussolini og premierminister Chamberlain.

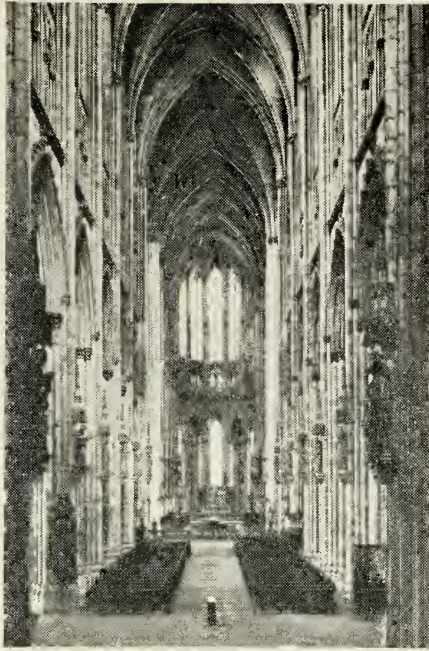
For at gøre *Bonn* til regeringsby har man måttet bygge kolossalt — og overdådigt. Bonn har idag Europas mest moderne parlamentsbygning; det Adenauer-ske palads virker dog skrigenende mod de ruiner, det jævne folk må bo i.

Naturligvis præges byen af den ustandselige invasion af regeringsembedsmænd, pressefolk, udenlandske repræsentationer osv. Det er f. eks. et håbløst foretagende for »almindelige mennesker« at søge hotelværelse.

Vi ser et mægtigt, firkantet »tilflugtsrum«, bygget *over* jorden, og så bombesikkert, at der skal en masse ammunition til at rydde det af vejen, og da man jo ikke kan benytte denne fremgangsmåde uden at skade for meget af omgivelserne, har man valgt at lade kolossen stå.

Lad os lige i en fart minde hverandre om, at det var i Bonn, komponisten Ludwig van Beethoven blev født; kender vi ham ikke fra andet, så har vi dog hørt navnet »Måneskinssonaten«, og de fleste af os har hørt sangen: »Se, himlen forkynder Guds kærligheds fylde«, som findes i Kirkens korbøger.

Videre til *Köln*. Mon ikke besøget her var et af turens højdepunkter — rent »åndeligt set«? Jeg tror det! Sjældent har man en så overvældende følelse af taknemmelighed og undren i sig, som vi alle havde, da vi gik rundt i den imponerende Kölner Dom. Det er umuligt at lade være at referere lidt af indtrykket — og så lade læseren selv sammenligne med vort eget; men lad os alligevel have i erindring, at to af vore vigtigste principper hedder: respekt for andres meninger — og tolerance.

Der var for det første et vældigt liv omkring kirken, og der var souvenirboder lige op ad den. Straks man kom til indgangen, blev man »slået« af mægtige plakater, der meddelte, at dette var »Das Haus des Herrn« — og ikke et museum — efter hvilken bekendtgørelse der fulgte visse regler for ro og orden i kirken. Dette er i sig selv absolut respektabelt, vi kunne blot ikke se, at reglerne blev fulgt, hverken af turisterne eller af »folket selv«. Man måtte ikke tale højt — det gjorde man heller ikke (selvfølgelig!); man måtte ikke gå med hænderne i lommerne — ikke kaste noget på gulvet — *ikke gå med hinanden under armen*. Der var et »skatkammer«, som vi absolut ville kalde et museum, da det rummede en masse gamle messehagler, bibler, alterkalke af guld m. m., og hvortil man kunne få adgang formedelst 1 mark. Der var en bogbod, hvor ganske vist ingen eksperederede, man tog selv og lagde beløbet; der var mange altre (»Hellige Irmgard, bed for os!) — man købte vokslys i boderne og knælede ved disse altre med de brændende lys; der var forskellige offerbøsser »Zu der Dom« — »Zum Priestberuf« (til præsterne) o. m. a. Der gik forøvrigt nogle præster rundt i kirken som opsyn, iført røde kapper og sorte, firkantede huer og med en trækasse på maven, hvori de samlede bidrag til kirken. I højalteret var anbragt et mægtigt relikvieskrin — altid oplyst — indeholdende nogle ben af de hellige tre konger, hvis navne er Felix, Nabor og Gregory af Spoleto. Der var offerbøsser til den hellige moder, som var i den grad behængt med smyk-

ker, ure osv., ægte og uægte mellem hinanden, ofre fra både rige og fattige — men det syn skal ses.

Hvad der slog mest, var vel denne mærkelige »stillen-sig-selv-tilskue«. Der var f. eks. et lille kapel — beregnet »Nur für Gebet« (Kun til bøn) —; døren stod imidlertid vidt åben, og det siger sig selv, at skiltet på døren ikke bliver respekteret af turister; dette er naturligvis *deres* fejl, men hvis nu døren var lukket, ville der sikkert ikke være mange, der så nyfigent ville bryde »privatlivets fred« — man respekterer som regel en lukket dør med påtegning. Som det er nu, får den menneskelige nysgerrighed overtaget, man *skal* lige kigge ind, men man går ganske stille ud igen, med en lidt pinlig fornemmelse af at have gjort noget, man ikke skulle have gjort.

Til forsvar kan så anføres, at når folk åbenlyst knæler bedende ved bænken ude i kirkerummet, mens turister sværmer omkring dem, og rengøringskoner — raslende med koste og spande — fejer det op, som trods opsatte regler er blevet kastet på gulvet, så aftvinger det ikke megen respekt for et skilt med »Nur für Gebet«, selv om ens egen kirke har lært en, at man bør respektere andres opfattelser. Hvad mon Frelseren mente, da Han sagde: »Men du, når du beder, gå ind i dit kammer og luk din dor.....?*)

Vi var en lille flok, der folte vort vidnesbyrd »svulme« i os!

(En lille morsomhed: På torvet udenfor kirken besøgte vi *rullende toiletter!*)

Der var store, flotte forretninger, men ikke megen tid til at besøge dem i; str. Mary Sorensen fik dog endelig et Kuk-ur! — Vi havde endnu 152 af dagens 599 km tilbage.

Det var desværre mørkt, da vi kørte gennem Rhurdistriktet, og vi kørte stærkt, vi var på Autobahn; vi ser dog langt borte Beyer's lysreklame for Aspirin, vi passerer broen over Neander-thal, hvor i 1856 fandtes skelettet af et af de fortidsmennesker, der leverer bevis for, at alle vi andre stammer fra aberne (!). Vi får også et glimt af fabrikerne i dette kolossale industriområde; bjerge af cinders fra de store ildovne hegner vejen — —

Sidste overnatningssted er *Osnabrück* — Auto-Hotel Risch med Kristall Palast. Vore rejseledere havde nu også gjort alt for os, hvad der kunne gøres på denne tur. Vi har oplevet noget af enhver slags, og dette hotel var et festligt punktum. En splendid middag ventede os her i Osnabrück — og hvor var det morsomt at se den del af hotellet, der var indrettet som et »krystal-palads«, d. v. s. som drypstenshuler; der manglede hverken nisser, sorte katte, ugler eller hvad andet af den genre, man kan nævne. Virkelig originalt — og tilpas uhyggeligt, når man slukkede lysene!

*) Bortset fra dette er Domen et vidunder af arkitektonisk dygtighed både indvendigt og udvendigt.

Allerede kl. 5:45 måtte vi på benene igen, turens sidste dag begyndte; det var en sær fornemmelse, at dette »eventyr« var ved at være forbi.

Endnu en »fremmed by« må omtales: *Bremen*, som er en fri by med egne love; her ligger bilfabrikken »Goliath« — og uhyggen trænger sig igen ind på os i form af ruiner, frit i luften svævende trapper osv. Det er dog mest i havnekvarteret, bomberne er faldet; den gamle del af byen omkring domkirken er blevet skånet. Byen er pæn, sporvognene moderne. Et nyt bykvarter melder pr. plakat, at »her bygger 205 familier« gennem et boligselskab. En anden plakat viser forskellen mellem bygninger fra 1945 og 1955.

Igen ud på autostradaen — fuld fart på til *Hamborg*, hvor der er dækket til lunch på 1. sals balkon i banegårdsrestauranten, som er imponerende stor. Vi kan overse, hvad der foregår nedenunder os; der er f. eks. servering af varme retter fra varmbord, så kan man indtage middagen stående, hvor man kan finde en plads. Det er altså noget lignende vore automatcaféer, nemt og billigt for kontorfolk f. eks. Iøvrigt imponerer banegårdshallen ved at være et helt forretningskvarter for sig selv, her findes alt, lige fra slagtervarer til tekstiler og bijouteri. Af andre seværdigheder så vi hotel »De fire årstider«, hvor der tages 40 mark for et enkelt værelse pr. nat; to mægtige »shelters« (tilflugtsrum) er nu indrettet til fjernsyn, og vi fik også i farten et glimt af *kæmpestatuen* af Bismarck fra Tysklands velmagtsdage i kejser Wilhelm-perioden.

Vi »slippes løs« ved banegården og går på indkøb og »sightseeing«. Igen spiller Visdomsordet heldigvis ind, ellers var der en bestemt lille knejpe, vi skulle have besøgt, nemlig »Kaptajn Hasas«, med de to hvalkæber foran døren, og hvis De vil spørge, hvorfor vi netop skulle besøge den ud af de utallige andre, så er det fordi, den har lidt — men også kun *lidt* — relation til mormonismen, hvis man da ellers kan tro, hvad der fortælles. Denne knejpe ejes af en forhenværende kaptajn, der foretrak vinen fremfor vandet, og den besøges fortrinsvis af søfolk, der omsætter deres eventuelle »antikviteter« til de våde varer. Derfor er knejpen fyldt med alle mulige rariteter lige fra udstoppede albatrosser til *Kristoffer Kolumbus' blindtarm!* (Husk, vi har vor frie vilje til at tro eller lade være!) —

Og så går vi for sidste gang op i vore kære busser, nu er det slut; vi skal hjem samme vej, som vi kom hened; vi er på gammelkendte steder, så nu vil vi ikke se mere, nu lukker vi øjnene og drømmer og prøver på at samle alle indtrykkene fra en enestående tur. Der bliver så stille i busserne.....

Vore ledere må være dødsenstrætte, men ikke et øjeblik har vi mærket, at de har sluppet af. Hvilket forarbejde har de ikke haft med planlægningen af turen — ingen ulejlighed har været sparet, for at vi kunne se så meget som vel muligt.

Denne beskrivelse har ikke kunnet medtage blot halvdelen af, hvad vi har oplevet, og vi har sikkert ikke oplevet en tiendedel af,

hvad der var at opleve på ruten, så det har været et kæmpearbejde at pille det vigtigste ud; vi blev bestemt ikke snydt. Der skal lyde et hjerteligt og velment »tak for turen« *fra hele gruppen* til vore chauffører og rejseledere.

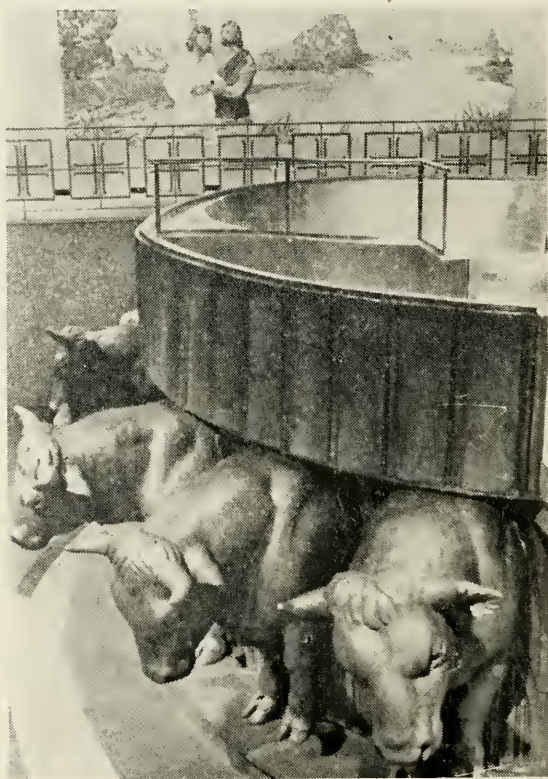
Heller ikke må vi glemme at takke dem, som gav os — som missionærer — lov til at tage denne tur. Det gælder i første række Det Første Præsidentskab og missionspræsident Junius M. Sorensen.

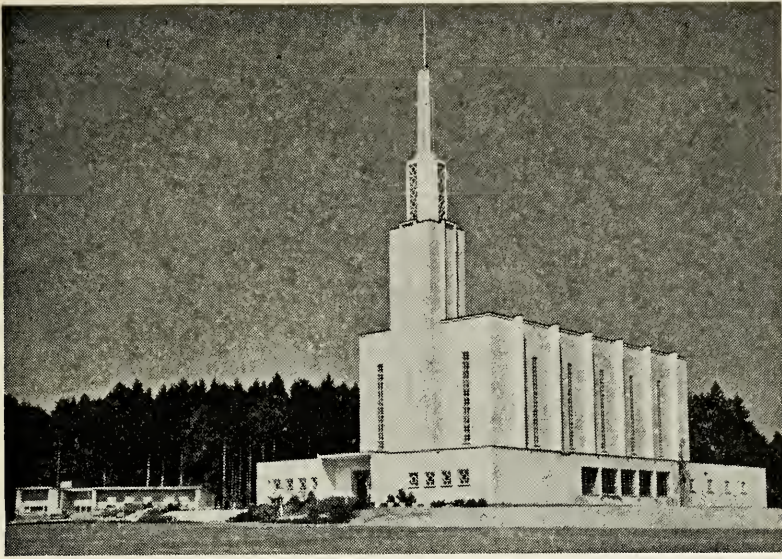
På »et eller andet tidspunkt« henad morgenstunden d. 17. september var vi igen hjemme i de forskellige distrikter. This was the end of a perfect day — and the end of a journey too —

Der vil dog altid være mulighed for nogle få af os til at tage denne tur om igen, men turens højdepunkt, dens formål, kommer aldrig igen. Kun *een gang* i vort liv kunne vi opleve, at det første »House of the Lord« på europæisk grund blev indviet — og af præsident David O. McKay; kun *een gang* vil ældste Leron Johnsens skønne rost lyde i »Dette hus velsign, o Gud« — i *dette* tempel.

Men der er andre grunde for sidste dages hellige til at tage til templet. Intet afsavn vil være for stort for at komme af sted. VI FÅR »RENTER« I OVERMÅL!

Inger M. Fischer.

Templet i Bern, Schweiz.

TEMPELREJSE

Medens disse linier skrives, den 17. juli, er en del danske søskende på vej til Schweiz, medens andre har travlt med forberedelserne til at rejse dertil.

Ialt vil ca. 70 medlemmer af den danske mission ankomme til Templet i Bern for at udføre arbejde for sig selv og andre i dagene 19., 20. og 21. juli. En gruppe på 45 under ledelse af søster Mary Kaiser vil rejse med toget onsdag morgen den 18. juli, dels over Gedser-Grossenbrode og dels over Padborg for at samles i Lüneburg og følges ad resten af vejen til Templet. De øvrige tempelrejsende kører i egen befordring, pr. bil og motorcykle.

For alle deltagerne vil turen uden tvivl blive en stor oplevelse og velsignelse, de vil kunne gå gennem Templet fire gange i de tre dage, der er til rådighed, og der vil på denne måde kunne udføres arbejde for flere hundrede personer.

Vi opfordrer allerede nu søskende til at udarbejde deres genealogi, således, at arbejdet kan være færdigt til at blive udført, når der næste gang er lejlighed til at rejse til Templet, således at der er *danske* navne nok, når der kommer danske søskende dertil. Da det tager adskillige måneder at få skemaerne kontrolleret i Salt Lake City (hvor til *alle* skemaer skal sendes) og videresendt til Templet, er der ingen tid at spilde, men man bør gå i gang med det *straks*.

Genealogisk forenings hovedbestyrelse.

Specielt for klasselederne

Siden vi sidst taltes ved på dette sted, har vi haft besøg i alle distrikter af en ypperlig lærer indenfor vor Kirke: Ældste Adam S. Benion.

Hans inspirerende ord lyder endnu i vore øren, og må de bære rige frugter hos lærerne i form af bedre undervisning, *lyst* til at uddanne sig til en god lærer, og som *PUNKT EET: Bedre forberedelse!* Det er slet ikke nogen dårlig idé den med PUNKT 1, PUNKT 2, og 3. PUNKT.

Der er også andre 1-2-3-mænd, som benytter sig af denne opstilling for deres lektie, og en af dem er Kirkens præsident, David O. McKay. Vi skal i denne måned følge ham i et foredrag, han holdt ved den sidste søndagsskolekonference i Salt Lake City:

Der er tre fundamentale grundtræk, der leder til et godt resultat af undervisning. Jeg nævner:

1. PERSONLIGHED

Der trænges tilsyneladende til *gode* lærere; dette skal mere forstås i åndelig forstand, end hvad det rent demonstrative angår. Mangelen på dem er ikke blot følelig, den er også betydningsfuld.

2. FORBEREDELSE

Der er blevet lagt stærkt eftertryk på dette punkt, og der er ikke noget, der er mere nødvendigt. Alle demonstrationsmaterialer, alt, hvad der kan gøres for at fange elevernes interesse, hviler på lærerens skuldre. Han eller hun kan ikke stå op foran klassen og forventes at have dens opmærksomhed, at kunne undervise positivt, hvis forberedelsen er mangelfuld, for ikke at tale om, at den måske helt mangler.

Jeg husker, at jeg for nogle år siden hørte om en lærer, som skulle undervise i diakonernes klasse, og han startede på denne måde: »Hvor mange af jer har *forberedt* lektionen?« — Ikke een hånd kom op. — Læreren sagde: »Hvor mange har *læst* på lektionen?« — Stadig ingen hænder. — Så sagde læreren: »O.K., så er I lige så godt stillet, som jeg er, for jeg har nemlig heller ikke læst på den.« — —

Det er ikke så underligt, at han havde sit mas med at holde nogle af drengene fra at klatre ud af vinduerne. God forberedelse fra lærerens side er lige så stor en betingelse for opretholdelsen af interessen, et godt resultat og for ånden i klassen, som maden er for legemets opretholdelse.

3. BØN

Dette punkt skulle det slet ikke være nødvendigt at understrege, det skulle være underforstået, det bør være en selvfølge.

De her nævnte tre grundtræk er helt nødvendige for læreren i enhver organisation indenfor Kirken, hvis han vil se et godt resultat. Evangeliet er universelt. Frelseren sagde: »Gå derfor ud og gør alle folkeslag til mine disciple, idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer.....«. (Matt. 28:19—20).

Evangeliet er »gode nyheder« på hvilket som helst sprog, og enten vi underviser i det i Japan, Tyskland, Skotland, Australien eller de kanariske øer. Det kan sammenfattes i denne sætning: »For der er ikke noget andet navn givet mellem menneskene, ved hvilket de kan blive frelste.« (Ap. G. 4:12). — Og det endelige resultat af undervisningen i det evangelium, der omfatter alt, hvad Han lærte os og gav os, er udviklingen af elevens karakter.

I det allerførste nummer af »*Juvenile Instructor*« findes følgende om karakterens udvikling:

»Næsten ethvert barn ved, at hvis farmeren ønsker at avle hvede, så må han så hvede; hvis han ønsker at høste en bestemt slags frugt, må han lægge kerner af den frugt for at få et træ, der bærer den. Hvis jorden bliver passet godt, vil der blive en god *afgrøde af den slags sæd, han har lagt*; een bestemt slags sæd, kan kun give een bestemt slags afgrøde.

Nu er der bare den forskel på den sæd, der skal i jorden, og den, der bliver sået af læreren i klassen, at mens det ikke ser ud til, at jorden fik magt til at forandre afgrødens art i forhold til sæden, så kan menneskene forandre den sæd, der sås i deres hjerter. Hvis der er nogen, der sår en dårlig sæd i vort hjerte, så har *vi* magt til at standse dens vækst. Djævelen sår dårlig sæd, eller han prøver i det mindste på det. Gud sår den gode sæd. Hvilken ønsker vi at dyrke? Hvis vi lader den dårlige sæd vokse, vil vi få en dårlig høst; men hvis vi passer og plejer den gode sæd, kultiverer den, rykker ukrudtet op, vil vi hurtigt have en »høst«, der helt vil fylde os selv, vor Herre, englens og alle gode mennesker med glæde.

Hvis man føler sig fristet til at lyve, til at bande, stjæle, skændes, til at være vrede eller ulydige må man rykke disse ukrudtsplanter op, før deres rødder bliver så stærke, så vi ikke helt kan få dem op. Ikke sandt, vi ved, hvor svært det er at få ukrudtet op i haven, når det har fået lov at stå for længe, men hvis vi tager fat i det lige når det pipper op af jorden, er det nemt nok at få roden med.

Frugten vil altid blive af samme art, som sæden; lad derfor den *gode sæd* blive sået og plejet, at der må høstes *gode* frugter.

Jeg omtaler dette af 2 grunde:

1. Der er lærdom i de ord.

2. Formålet med at undervise i Jesu Kristi evangelium er at udvikle en *god* karakter i eleverne.

Jeg læste engang et vers, der lød således (frit oversat): Livet er en have. Vi kan så lykkens eller smertens sæd i den. Der vil vokse enten duftende blomster eller stikkende tidsler. NØJAGTIG, HVAD VI DYRKER I HAVEN, VIL VI HØSTE.

Kirken er en sådan have, fyldt med dyrebare sjæle, som Gud har sendt ned til jorden. LÆRERNE ER GARTNERNE.

Hovedbestyrelserne.

Fra missionsmarken

Odense: Onsdag den 6. juni afholdt Odense G.U.F. rekreationsaften. Efter at der var åbnet med sang og bøn blev tiden overgivet til Mia Maids, der havde aftenen, ved deres lærerinde, søster Bodil Pedersen, der havde lagt et fint program. Der var forskellig underholdning af Mia Maids pigerne: Kirsten Klokke Hansen og Kirsten Erikstrup sang duet; derefter var der oplæsning ved Lise Lotte Andersen og sangsolo ved Kirsten Erikstrup. Så fulgte en debat om, hvorvidt man skulle udnytte de talenter, man har, eller man skal søge efter nye. »Herrerne vandt selvfølgelig«, og som præmie måtte holdet synge en duet, det var broder Poul Pedersen og broder Edmund Nielsen. Lise Lotte fortsatte med at læse nogle »strotanker«, der var meget mor-

somme, og to søstre sang en duet. Fem Mia Maids piger blev derefter kaldt op for at fortælle, hvorfor de kommer i Mia Maids klassen; de var alle glade og godt tilfredse med klassen. Tiden blev derefter overgivet til søster Rigmor Olesen, der arrangerede nogle morsomme lege, hvor vi alle morede os godt. Kl. 21,10 blev der spillet op til dans af broder Ejnar Kjolby, indtil vi sluttede kl. 22 med sang og bøn. Tilstede 54.

Det var en dejlig aften.

V. J.

Odense: Odense gren havde den store glæde, at broder og søster Damsted inviterede os ud til sig i Skibhusene for at holde Sct. Hansfest. Der startedes kl. 19 fra kirken, dels pr. cykle og dels med bus til endestationen, hvor velvillige brødre afhentede passagererne i bil. Det var en meget vellykket fest med lege, fakkeltog og stort bål. Der blev stegt pølser på spid, og derefter blev der danset i loen til radioens

Sct. Hans-bal. Festen sluttede med sang og bøn. Vi siger broder og søster Damsted mange tak for den store gæstfrihed, der blev vist os.

V. J.

København: Kvindelig hjælpeforening i København afholdt sin årlige skovtur for grenens ældre søskende torsdag den 14. juni. Der startedes med lækkert smørrebød i kirken kl. 11, og efter at maden var spist, kørte vi med busser en dejlig tur ad mange skønne veje omkring i Nordsjælland, og det endelige mål var Jægerhytten ved Sjæls Sø, hvor vi fik chokolade med lagkage og wienerbrød.

Det var en vellykket tur, og alle 45 var glade og tilfredse. Til slut samledes vi i Kirken og sluttede med bøn ved missionspræsident Holger P. Petersen.

I. L.

Esbjerg 2. pinsedag havde M-Mænd og Gleanerpiger i Esbjerg en udflugt til Danmarks dejligste ø, Fano. Vi startede fra kirken kl. 9,45 i skarpt trav, for vi skulle nå færgen, der sejlede kl. 10,00, og vi nåede det! Sejlturen var dejlig, og traveturen ud til Vesterhavsbadet

gav os appetit til vore medbragte madpakker, som vi straks gav os i lag med. Derefter hvilede vi os i en halv time, men så var vi også parat til at tage fat på baseball, to mand høj og meget andet sjov.

Det var en dejlig tur, vejret var det bedste, man kunne ønske sig, og det var 16 trætte, men glade unge mennesker, der vendte hjem.

G. L.

Horsens: Lørdag den 16. juni hold Kvindelig hjælpeforening i Horsens sin årlige sommerfest. Der indledtes med sang og bøn, og der blev derefter udført et muntert program af de lokale kræfter, afvekslende med sang, musik og forskellige sketches. Der blev læst et par historier, og søster Karin Petersen og søster Jytte Andersen opførte en lille revy, som vakte megen munterhed. Til sidst sang forsamlingsen »Kærlighed er lysets kilde«, hvorefter der blev sluttet med bøn ved søster Ingrid Petersen. Efter underholdningen blev der solgt forskellige desserter, kager og saftvand, medens vi endnu i nogen tid nød hinandens selskab.

Der var 23 tilstede, og vi skiltes med en tak for en dejlig aften.

I. P.

Aarhus: Kirkens ulve og spejdere har igen i år deltaget i Aarhus divisionens forårsturneringer med stort udbytte og gode resultater.

Spejderne turnering løb af stabelen på »Ratlousdal« ved Odder i dagene den 27., 28. og 29. april. Det var et meget stort arrangement med hike, skatejagt og tikamp; der deltog ialt 80 patruljer fra 22 troppe; vi havde 2 patruljer med og blev placeret som nr. 16 af 22.

Den 13. maj var det ulvenes tur. Vi startede kl. 8 om morgenen med særtog til Frisenborgskovene, hvor løbet var lavet som en verdenskongres med repræsentanter fra 22 forskellige lande. »Kongresdeltagerne« var meget nysgerrige, og ulvene kom ud for mange vanskelige opgaver og spørgsmål. Der deltog 103 bander fra 26 flokke (knap 600 ulveunger). Vi havde 3 bander med, og de klarede opgaverne så fint, at de blev nr. 13 af de 26, og endvidere erobrede vores grøn bande en poststrimmel til bandestanderen som bedste bande på en post (det er vanskeligt at blive den bedste af 103); ikke så mærkeligt, at det var en lykkelig og træt ulveflok, der drog hjem til aften.

Grundlovsdag d. 5. juni afholdt vi en vellykket forældretur til »Lisbjerghytten«, 9 km nord for Aarhus. Der var mødt mange ulve og spejdere med deres forældre, og efter at flaget var gået til tops kl. 15, serveredes der kakao til medbragt brød. Lidt senere opdeltes man i 6 patruljer med lige mange ulve, spejdere og forældre i hver, og så skulle vi på løb med mange mærkelige opgaver, som klarede fint og med højt humør. Efter at have fortæret de medbragte »klemmer« samledes vi på bålpladsen om et vellykket lejrbrød med sang og underholdning fra eftermiddagens patruljer. Ind imellem var der præmieuddeling for dagens mange fine præstationer. Kl. 20,30 var der afslutning ved flaget, og man var alle enige om, at 17's forældretur skulle gentages hvert år.

Vi tæller nu: i flokken 25 ulve + 3 førere og i troppen 8 spejdere + 3 førere, ialt 39, et resultat som vi er vor himmelske Fader meget taknemlige for.

Anna og Elo.

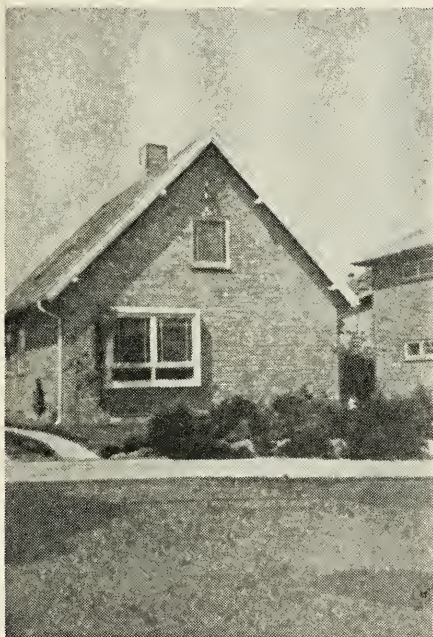
Kolding: Sct. Hansaften den 23. juni havde Kolding gren udflugt til broder og søster Dues hjem i Agrup. Vi modtes alle i kirken på Østerbrogade 32 kl. 18,45, og efter en åbningsbon kørte vi, dels i en lille rutebil og dels på cykle, til Agrup.

Hos broder og søster Due legede vi forskellige lege ude i haven, og senere samledes vi i stuerne og sang danske og amerikanske sange. Til slut blev der serveret forfriskninger for de 21, der var tilstede.

Kl. 22 kom bilen og hentede os, og så gik turen hjemad langs fjorden; det var en meget smuk tur, idet vi, hvor vi end så hen, fik øje på flammende Sct. Hansbål. Uden for kirken skiltes vi og gik hver til sit, og vi var enige om, at det havde været en dejlig aften med et pragtfuldt vejr. Vi er meget taknemmelige for, at familien Due så gæstfrit åbnede deres hjem for os.

J. J.

Kolding:

Kolding gren har haft den store glæde at få egen kirkebygning, hvor vi nu kan afholde vore møder. Vi er alle meget taknemmelige derfor, da vi før kun havde lejede lokaler, som ikke altid var så gode, som de kunne være. Foruden de dejlige lokaler har vi have med mange frugttræer og buske samt græsplæne.

Det er altid en glæde for såvel undersøgere som medlemmerne at komme til moderne i de nye og friske lokaler, hvor vi i rigt mål kan føle Guds Ånd tilstede, og vi bliver ikke mere forstyrret under vore møder af gennemtrængende tobaksrøg eller høje stemmer fra tilstødende lokaler, hvor

der afholdes foreningsmøder, harmonikaundervisning m. m. Det er i sandhed en fremgang for vor gren. Her har i lang tid været stilstand, men nu er det, som alt atter blomstrer op; efter at vi har fået eget hus, har vi fået både nye medlemmer og nye undersøgere.

Det er et stort privilegium, vi har, at tilhøre Guds eneste sande Kirke her på jorden, og må mange flere gennem missionærernes store arbejde finde vejen frem til sandheden.

G. H.

Personlige nyheder fra nær og fjern.

Fødselsdage:

København: Den 11. august fylder søster Irma Petersen, Allingvej 96, Hvidovre, 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 14. august fylder søster Karen Gothgen, Glænøgade 24, 65 år. Hjertelig til lykke!

Den 28. august fylder søster Marie Kruik Christensen 60 år. Hjertelig til lykke!

Odense Den 20. august fylder søster Mariane Sofie Damsted 65 år. Hjertelig til lykke!

Aarhus: Den 27. august fylder broder William Andersen 60 år. Hjertelig til lykke!

Den 1. september fylder broder Lauritz Bay 65 år. Hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Søster Else Corelli, tidligere København, nu Salt Lake City, vieses den 1. juni til Douglas R. Voorhees. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Bryllup i U.S.A.: Tidligere missionær i den danske mission, *Betty Jean Sorensen*, vieses den 20. juli i Logan Templet til tidligere missionær i den danske mission, *Richard N. Petersen*. Stjernen ønsker hjertelig til lykke!

Hilsen fra U.S.A.: Broder og søster Enoch Andersen, tidligere København, sender fra deres hjem i Provo, Utah, de hjerteligste hilsener til alle Stjernens læsere.

Nyt fra U.S.A.: Broder Paul J. Petersen, tidligere Esbjerg, nu Provo, Utah, er blevet indsat som 1. rådgiver i biskoprådet i B.Y. Campus 4. Ward, B.Y.U. Stake (Provo). Broder Petersen blev den 21. december 1955 i Idaho Falls Templet viet til Sylvia Le Whittle fra Kimberley, Idaho. Vi ønsker hjertelig til lykke både med brylluppet og med det ærefulde kald i biskoprådet!

DÅB

RANDERS:

2. juni:

Christina Laurine Christensen Hansen, døbt af ældste Enoch Henriksen, håndspålæggelse af samme.

AARHUS

15. juni:

Hjalmar Nielsen, døbt af ældste Brenton A. Pack, håndspålæggelse af samme.

Gudrun Sonja Elida Nielsen, døbt af ældste Norman E. Petersen, håndspålæggelse af ældste Brenton A. Pack.

Willy Hjalmar Nielsen, døbt af ældste Brenton A. Pack, håndspålæggelse af ældste Norman E. Petersen.

30. juni:

Arla Pedersen Simonsen, døbt af ældste A. Devon Jensen,

håndspåbyggelse af ældste William D. Loveless.

SLAGELSE:

9. juni:

Kamilla Rosalie Vibeke Rasmussen, døbt af ældste Tagg Hundrup, håndspåbyggelse af ældste George Mickelsen.

KØBENHAVN:

10. juni:

Anna Edith Gotfredsen, døbt af ældste James Madsen, håndspåbyggelse af samme.

24. juni:

Johannes Rudolf Lund, døbt af ældste Lynn M. Hansen, håndspåbyggelse af ældste James Madsen.

Ester Sonja Lund, døbt af ældste Grant M. Radmall, håndspåbyggelse af broder Torkil Dressø.

AMAGER:

17. juni:

Hrefna Schlüntz, døbt af ældste Allen Kidd, håndspåbyggelse af broder Otto Mortensen.

Vi ønsker de nye søskende hjertelig til lykke og velkommen i Kirken!

Velsignelser:

Amager: 1. juli: John Lieberkind Pedersen og Anne Lise Jørgensen Lieberkinds tre børn, Preben Lieberkind Pedersen, Susanne Margrethe Jeannette Lieberkind Pedersen og Annette Margrethe Lieberkind Pedersen, velsignet af henholdsvis broder Harry Petersen, broder Martin Thomsen og broder Otto Mortensen.

Odense: 3. juni: Benno Robert Jørgensen og Anna Margrethe Hansen Jørgensens søn, Tom Benno Jørgensen, velsignet af sin fader.

Svend Erik Gade Kristensen og Gurli Elise Gjennerskov Jensen Kristensens datter, Anette Gade Kristensen, velsignet af broder Harald Gjennerskov Jensen.

1. januar: Svend Borge Jensen og Elly Møller Knudsen Jensens tre børn, Ib Jørgen Jensen, Tom Benny Jensen og Lis Susanne Jensen, velsignet af henholdsvis broder Kai Lykkegaard Nielsen, broder Benno Jørgensen og ældste Marlin Anderson.

AALBORG:

3. juni:

Tove Johanne Schultz, døbt af ældste David Hansen, håndspåbyggelse af ældste Boyd D. Friel.

ESBJERG:

21. juni:

Ane Marie Magdalene Madsen Jørgensen, døbt af ældste Paul Tegan, håndspåbyggelse af ældste Don Barg.

FREDERICIA:

21. juni:

Joseph Martin Ivar Henriksen, døbt af ældste Tormod Andersen, håndspåbyggelse af samme.

Edith Karla Hansen Henriksen, døbt af ældste Tormod Andersen, håndspåbyggelse af samme.

Donna Karen Margrethe Sidonia Steenfath Larsen, døbt af ældste George Eldon Jensen, håndspåbyggelse af samme.

Ordinationer:

Aarhus: 17. juni: Poul Erik Sørensen ordineret til lærer af broder Laurits Larsen.

Amager: 3. juni: Peter Ludvig Rasmussen ordineret til ældste af broder Villy Sørensen.

Otto Volund Mortensen ordineret til ældste af missionspræsident Holger P. Petersen.

10. juni: Leo Verner Hansen ordineret til præst af broder Harry Petersen.

Aage Francke Pedersen ordineret til diakon af broder Harry Petersen.

Odense: 10. januar: Christian Rudolf Stanley Nielsen ordineret til diakon af ældste Hans Stanley Hansen.

Dødsfald:

Esbjerg: Den 20. maj døde søster Anna Dorthæa Hansen Papperitz, 67 år gammel. Æret være søster Papperitz's minde!

Aarhus: Den 17. juni døde søster Ester Pihlemann Mogensen, 43 år gammel. Æret været søster Mogensens minde!

København: I juni 1956 døde søster Anna Kirstine Pouline Kretzschmer, 82 år gammel. Æret været søster Kretzschmers minde!

Emigrationer:

Randers: Den 16. juni er Jørgen Maegaard med hustru og tre børn emigreret til Lethbridge, Alberta, Canada.

Aarhus: Den 27. juni er Lauritz Møller Byrgesen med hustru og 5 børn emigreret til Cardston, Alberta, Canada.

København: Den 13. maj er Harald Willy Emil Christensen med hustru og 2 børn emigreret til Upland Ontario, California.

I marts 1956 er Elly Møller Knudsen Jensen, Ib Jørgen Jensen, Tom Benny Jensen og Lis Susanne Jensen emigreret til Salt Lake City, Utah.

Slagelse: Den 6. juni er Victor Hansen med hustru og to børn emigreret til Salt Lake City, Utah.

Odense: Den 13. maj er Arne Johansen, Vivi Engell Johansen og Jytte Engell Johansen emigreret til Provo, Utah.

Aalborg: Den 5. juni er Hanna Schultz emigreret til Redwood City, California.

Missionærforflytninger:

16. juni: Clark T. Thorstenson fra Amager til København.

William Loveless fra Esbjerg til Aarhus.

Gene K. Christiansen fra Odense til Hjørring.

18. juni: Ingrid Dam fra Aalborg til Esbjerg.

Hanne Jensen fra Esbjerg til Aalborg.

25. juni: James Madsen fra København til Bornholm.
 30. juni: Cal J. Andreasen fra Varde til Esbjerg.
 Karl P. Woolsey fra Varde til Esbjerg.
 1. juli: Norris K. Arnold fra Amager til Viborg.
 H. Stanley Hansen fra Viborg til København.
 Phillip Dale Anderson fra Odense til København.
 2. juli: Gene K. Christiansen fra Hjørring til Odense.
 10. juli: Philipp D. Anderson fra København til Aalborg.
 14. juli: Vauhgn Rasmussen fra Herning til Aarhus.

Missionærankomster:

Med »Kungsholm« fra New York er følgende missionærer den 27. juni ankommet til den danske mission:

Gary Enoch Andersen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Amager gren.

Reed Thomas fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Hjørring.

Med »Stavangerfjord« fra New York er følgende missionærer den 1. juli ankommet til den danske mission:

Paul Patterson Christensen fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Robert Neil Swenson fra Iona, Idaho, beskikket til at arbejde i Odense.

Med »Stockholm« fra New York er følgende missionærer den 9. juli ankommet til den danske mission:

Eldon Vern Guymon fra Provo, Utah, beskikket til at arbejde i Aabenraa.

Even Madsen fra San Fernando, California, beskikket til at arbejde i Herning.

Ronald Frank Wilson fra Tooele, Utah, beskikket til at arbejde i Aabenraa.

Russel Lowe Durfey fra Teasdale, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Larry Roland Stucki fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Larry Orson Christensen fra Clearfield, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

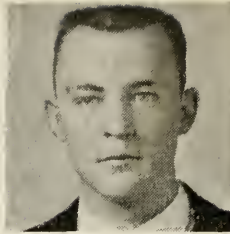
Leon Jacob Henriksen fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Odense.

Edmond Earl Tucker fra Salt Lake City, Utah, beskikket til at arbejde i Aalborg.

Vi byder de nye missionærer hjertelig velkommen til den danske mission.

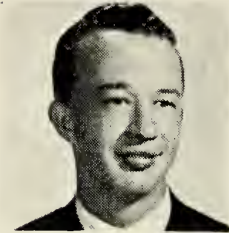
Gary E. Andersen.

Reed Thomas.

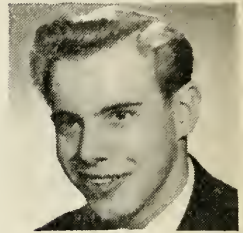
Paul P. Christensen.

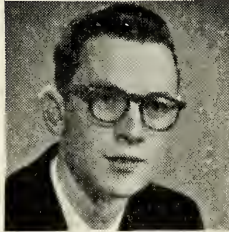
Robert N. Swenson.

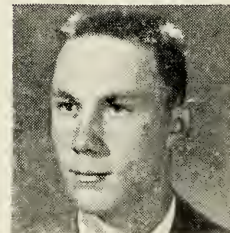
Eldon V. Guymon.

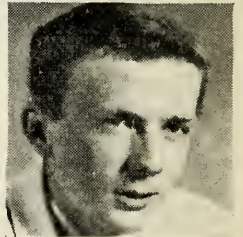
Even Madsen.

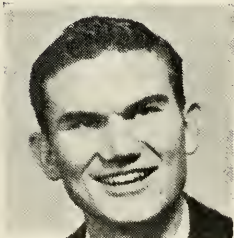
Ronald F. Wilson.

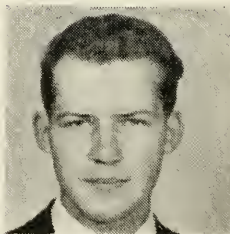
Russell L. Durfey.

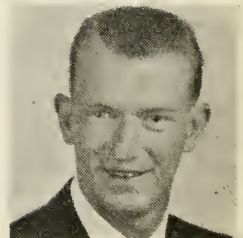
Larry R. Stucki.

Larry O. Christensen.

Leon J. Heinrichsen.

Edmond E. Tucker.

Missionæraflysninger:

Følgende missionærer er den 17. juni blevet hæderlig afløst fra deres arbejde i den danske mission:

Gilbert T. Olsen fra Logan, Utah, efter sidst at have arbejdet på Bornholm.

Galen D. Tirrell fra Terretton, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Ronald R. Jensen fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

David A. Hansen fra Ephraim, Utah, efter sidst at have arbejdet i Aalborg.

James P. Tegan fra Burley, Idaho, efter sidst at have arbejdet i Esbjerg.

Howard D. Christensen fra Burley, Idaho, efter sidst at have arbejdet i København.

Marlin R. Andersen fra Barnwell, Alberta, Canada, efter sidst at have arbejdet i Odense.

Robert A. Bryson fra Vernal, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

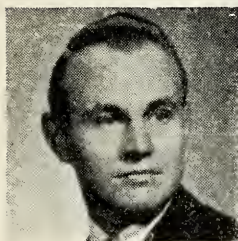
Glenn A. Smith fra Brigham City, Utah, efter sidst at have arbejdet i København.

Allen I. Kidd fra Salt Lake City, Utah, efter sidst at have arbejdet i Amager gren.

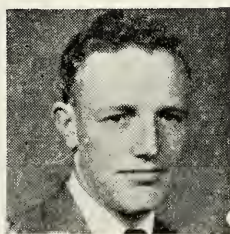
A. Gary Anderson fra Ephraim, Utah, efter sidst at have arbejdet i Hjørring.

Gale R. Jensen fra El Cerrito, California, efter sidst at have arbejdet i København.

Den 16. juli er Brenton A. Pack fra Salt Lake City, Utah, blevet hæderlig afløst fra sin mission efter sidst at have arbejdet i Aarhus.

Gilbert T. Olsen.

Galen D. Tirrell.

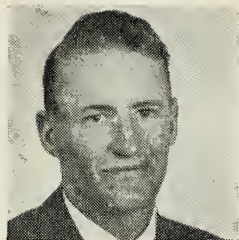
Ronald R. Jensen.

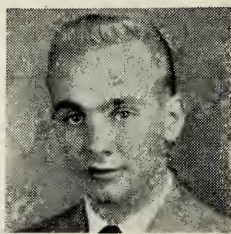
David A. Hansen.

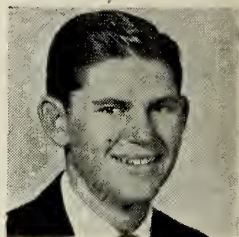
James P. Tegan.

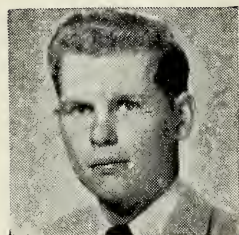
Howard D. Christensen.

Marlin R. Andersen.

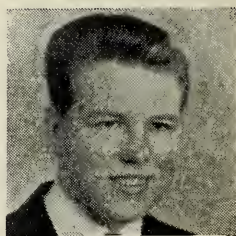
Robert A. Bryson.

Glenn A. Smith.

Allen I. Kidd.

A. Gary Anderson.

Gale R. Jensen.

Brenton A. Pack.